



„Vai viņa gaismā iezilganā
Jūs sajūtat, ka sapņo kāds
Par Jums, kad reibo ziedu tvanā
Ir nemierīgs un mulsis prāts.“

KĀRLIS STUDENTS /1892 – 1947/

KĀRLIS STUDENTS

SARKANĀ
SĒRMUKŠA

Kārlis Students 1937
© Eraksti 2021
91 lpp. / ~ 0,41 MB

Sarkanā sērmukša

Kad acis atvēru es bēgdams kā no spoka
Sen tālā bērnībā — aiz loga sērmukšzars
Bij ogām sarkanām, kā debess malā Marss
Nakts baigā tumsībā pie spožā zvaigžņu koka.

Un laukā pirmo reiz kad veda mātes roka,
Bij miežu sējas laiks un ziedos pavasars,
Tad atkal noliecās kā sargs un labais gars
Man pāri sērmukša zem zilā debess loka.

Un nu man, draugi, šķiet — arvienu kaut kur zied
Šis koks no bērnības — rūgts saldums tvan kā slāpe,
Ko reibstot uzsūc sirds, kaut bieži apņēms sāpe.

Tik kad tu, sērmukša, prom rudās lapas svied
Un liesmo sarkana pret debesīm kā lāpa,
Sirds drebēdama jūt — reiz visam jānozied.

I

*... vai tik pelni vien
Ir mežu burvīgums un lapu liegā šalka,
Un lakstīgalas balss, kas prom kā ūdens skrien?*

Mežu burvība

Man kokus, puķes tīk un zāles aprakstīt, —
Par viņiem runājot es jūtu apkārt tvanam
Sev smaržas burvīgas un putnu dziesmas skanam,
Kas koku dobumos steidz savas ligzdas vīt.

Pa zaru biežokņiem, kur dziļa krēsla mīt,
Ar skujām apbiris un lapām iesarkanām,
Es veikli lodāju un līdzinājos Pānam,
Kas meža ezerā grib Nimfu noskūpstīt.

Cik brīnišķīgs te viss. Lūk, egles zaļās skujās
Kā tikko piedzimis dreb sarkans ciekurzis,
Bet bērza piekāpē kā ornaments zaļš šujas

Pa sūnu brūngano sīks, līgans staipeknis.
Kluss. Pēkšņi iekliedzas kāds putns, un viņa ujas,
Šķiet, klausās egle, bērzs — viss meža biežoknis.

Uzkalns purvā

Aiz pļavas purvainās pret tumšo egļu silu
Ar apsēm noaudzis ir uzkalns ieapaļš,
Kā tornis celdamies uz augšu sārti zaļš,
Ar viegli vaļīgu un īpatnēju stilu.

Te viss šķiet pirmatnējs, kur smagu malkas šķilu
Vēl plēsis skanēdams nav cirvis ass un skaļš.
Ik zāle, augs un koks te atplaukst, nodzelt vaļš,
Pār purvu vērdamies pret debess loku zilu.

Kāds klusums valda te un neraisītas alkas.
Gurds lapās mostas vējš un skumji tālāk skrien
Uz gaišiem klajumiem pilns ziedu smaržas smalkas.

Kā sevī nogrimis šurp vakars miglains brien.
Kad viss jau apklusis, tik trīs vēl apšu šalkas
Un mēness nosarcis pār eglēm augšup lien.

Ieva

Tu mīli ezerus un upju gultnes straujas,
Kur viļņi čalodami tev gar saknēm sīc,
Un krastā apinis no zemes valgās stīdz
Un augšup stiepdamies ap zariem veikli kļaujas.

Visbiežāk sastopama esi tu pie Gaujas,
Kur liču ielokos starp citiem kokiem glīts
Tavs zaru veidojums un lokums smaili vīts
Mirdz dziļos ūdeņos no augstās krastu kraujas.

Kad pavasaros bal vēl kalnu aizās sniegs
Un alkšņi blakus tev ir tikko iebrūngani —
Sedz tavu augumu jau lapu zaļums liegs

Un ziedu pinums balts, no kuņiem reibi tvani
Un asa smarža plūst kā neatvairāms miegs,
Kad mājās pārnes tos no upes malas gani.

Lazda

Tev patīk mežmalas un izcirtumu ārs,
Kur lielu koku nav. Tur krūmu starpā sīkā
Tu kupli sacero un brīvē savvaļīgā
Plēt zarus lokanos kā vecs un aizlaists dārzs.

Kad sniegu mētādams dej sēršņos februārs
Un jūtams pavasars ir zilgā meža švīkā —
Tik tikko redzamā, gaišsārti sarkanīgā
Mirdz ziedu rotā krūms tavš nosarmoj's un vārs.

Bet septembris kad nāk, vēl atāls pļauts tiek pļāvās
Un mieži dzeltenī kā vaskis druvās spīd,
Tu čemus brūnganus slēp kautri lapās savās,

Pēc kuņiem, vaļīgāks ja brīdis darbā krīt,
Iet ļaudis cirtumos un nosarkstošās gravās,
Kur riekstus gatavos steidz uzmeklēt un šķīt.

Liepa

Tev daiļa meitene tiek daudzreiz līdzināta —
Tavs augums smuidri cēls un iznesīgi stalts
Ap mājām, olnīcām un dārziem vējā šalc
Kā dziesma brīnišķa, kas skan vēl izdziedāta.

Par tevi nostāsti un tautas dzeja krāta,
Un tavā paēnā klāts priecīgs dzīru galds,
Kur alus laistījies, tavs ziedu medus salds,
Un drūmā ikdiena un gaita saldināta.

O, gadi skrejošie! Cik ātri sadeg viss
Ar dienu dziestošām un uzaustošām liesmām,
No audzes paaudzē, kas bij vēl palicis ...

Šalc skaļāk mīlais koks — caur laika tumšām riesmām
Lai dzīvs top senču gars, kas liekas aizmidzis,
Un mostas senatne ar brīnišķīgām dziesmām.

Vītols

Uz sētas atspiedies pie ceļa izmīnāta,
Kur staigā ganāmpulks un mājā vests tiek siens
No pļavas tuvējās — tu stāvi savrup viens,
Un visa pakāje tev cūku izrakņāta.

Dēd miza kraupainā ar zaļu sūnu klāta,
Stāvs izdrupis un caurs. Skumjš zaru iečīkstiens
Ir dzirdams, vējš kad skrien, mirkst lietū zemes pliens
Un nodzelt vasara kā zieds pie puķes kāta.

Kāds paraugs brīnišķīgs un jauks, ja tevi skata,
Tu esi cilvēkiem, kas bieži vaid un sten,
Un lūdzas likteni, lai neņem tiem ne mata:

Tu vecs un salīcis. Ik dienas paslepen
Tavs trauslais vainags plok, kad vēji zarus krata,
Bet jaunas atvases tu priecīgs stumbrā dzen.

Bērzs

No kokiem daudzajiem tu mīļāks man kā citi —
Cik tavās birztaļās nav domu risināts,
Gan pavasaŗos, kad tu tikko zaļot sāc,
Gau vēlos rudenos pa skumjo lapu kriti.

Daudz maiguma te justs, bet dzirdot meža biti,
Kad aizskrejot tā dūc, ir reizēm mulsis prāts,
Kā sauktu taisīties, kā aicinātu kāds
Pret tumšiem apvāršņiem, kur laiks tu projām riti.

Un tad arvien, arvien, mans mīļais, baltais bērzs,
Es esmu sajutis — reiz stāsies tava šalka,
Slēgs tumsa acis man un dzisīs dzīves alka.

Bet kas tad tālāk būs — man sirdi kremt kā zvērs:
Vai augums diŗenais tavs krītot būs tik malka,
Bet es — tā pati smilts, ko pāri man tad bērs?

Egle

Tavs koŗums pastāvīgs. Kad birzēs apkārtējās
Jau citi koki dzelt un lapas nomest steidz,
Tu krāšņa vēl arvien un zaļot nepabeidz
Pat tad, kad puteņainās ziema atnāk dejās.

Kā tornis brīnišķīgs tavs augums gaisos slejas
Tumšzaļu skuju klāts. Zem viņa klusums sveic —
Ne vējš te pūš, ne līst, ne saules svelme tveic.
Zem viņa apstājas gans bieŗi savās ejās.

Tu mājas nemīli. Tev patīk meža vēŗi,
Kur sūnu paklājs zaļš visapkārt zemi sedz
Un šalkas dīvainas zuz vienmuļi un sēri.

Tik gaišos Ziemsvētkos nest mājās tevi mēdz,
Tad zaros kārti tiek tev piparkoka zvēŗi
Un sveces krāsainas, ko krēslai tumstot dedz.

Apses

Uz zema pakalna aiz vecā zirgaploka
Stāv apšu pudurs rets pret bērzu birzi slējies,
Tas visu vasaru kā meitēns iemīlējies
Dreb trauksmē savādā un lapas liecot loka.

Ir grūti saprast to, kas viņu vienmēr moka,
Pat tad, kad nogurst vējš, pa dienu izaurejies —
Nāk vakars zvaigžņots, kluss, ar miglas jostu sējies,
Un dabu glāsta miers kā mīļa mātes roka.

Iet zaļā vasara. Skan dienu jautrā šķinda —
Lūk, klāt jau septembris ar agro rudens rotu.
Pie mājām saliecas un nočīkst akas vinda,

Kad skriedams ķer to vējš ar asu lietus slotu.
Jau bērzu birze dzelt. Tik retā apšu rinda
Aiz zirgaploka kvēl kā sāpēs asiņotu.

Ceriņkrūms

Šis zilais ziedu krūms, kas dārzus skaisti rotā,
Kur zaru puduru gar sētu kautri glauž
Un vieglu mulsumu un romantiku auz,
Kad mēness norietot brien tālē apmigmatā.

Es ziedu ķekarā, nakts raras apskalo tā,
Skumjš seju paslēpju un minu, ko tas pauž —
Vai laimi sola man, ko sirds vēl nenojauž,
Jeb dienas tālāk dzen, kā jūrā sabangotā.

Ak, zilais sapņu krūms, ir laime kalna gals,
Aiz smilšu tuksneša kā dārgakmens kas staro,
Kad rīta agrumā vēl migla kūp un garo.

Turp steigā traucam mēs, bet plašais apgabals
Kad tveicē pārstaigāts un diena novakaro —
Klāt kaila, tukša klints, kur nedzird putna balss.

Mežābele

Tu dārza nomalē pār sētu pārliekusies
No māsām potētām un krāšņām savrup audz —
Tavs augums neapkopts, to kropli zari žņaudz —
Kā zaļa seģene tev sūna pārklājusies.

Kad atnāk maijmēness un ziediem rotājusies
Ir dārza iekšiene — tu arī kautri trauc
Starp lapām sīkajām vērt sārtu ziedu daudz,
No sapņa murgaina kā būtu atmodusies.

Drīz paiet vasara. Klāt rudens. Dārzā liec
Jau zarus augļu svars. Tos novākt ļaudis pošas,
Bet tev tie gaŗām iet un aizmirsta tu tiec.

Tik ganāmpulkam līdz kad dienās sarmojošās
Klīst laukā ganu zēns, tu pati laipni sniedz
Tam augļus, birdinot uz zemes aizsalstošās.

Malkas vezums

Sirds bieži žēlumam un asām sāpēm ļaujas,
Kad malkas vezums smags pa ielu gaŗām slīd,
Lai rīts vai pusdiena, vai saule gaiši spīd,
Vai noriets liesmojošs kā karogs gaisā šaujas.

Man šķiet: aiz Daugavas, aiz čalojošās Gaujas
Pa mežiem nezvērs nikns un drausmīgs skrien ikbrīd —
Tur cirvji skaļi skan un zāģi stenot īd,
Un zemē koki guļ kā kareivji pēc kaujas.

Tam laikam jābūt tā — tā bijis tas arvien —
Kad beidzas koka mūžs un apklust zaru šalka,
No viņa paliek tad tik žagari un malka.

Tam laikam jābūt tā, bet vai tik pelni vien
Ir mežu burvīgums un lapu liegā alka
Un lakstīgalas balss, kas prom kā ūdens skrien?

Rudzu puķe

Kad nokūp rudzu lauks, sāk graudus riest,
Un vārpas gurdeni uz leju sveņas —
Tavs zilais zieds kā debesis tad veņas
Starp stiebriem bālganiem, kas saulē briest.

Tu esot nezāle — mēdz runāt, spriest —
Pa vidu labībai kas neiederas,
Augs ļaundabīgs, kam klātu ķeņas,
Ko nevar ieredzēt un negrib ciest.

Tu tikai nezāle, tas tiešām tiesa,
Tu nespēj labumu nekādu dot,
Ko uzņemt varētu un sajust miesa.

Tu nezāle, bet tevi uzskatot
Sirds bieži ilgās deg kā vakardziesa —
Bez miesas ir vēl gars ko ielīksmot.

Naktsvijole

Kad saulē noreibis jau jūnijs ir bezgala
Un puķes atvērt steidz, ko paspējis nav maijs —
Starp viņām redzams ir tad zieds tavs vienkāršais
Pa vēsām mežmalām, kur triekt mēdz lakstīgala.

Kad diena izdzist sāk, klust zaros lapu čala,
Aiz meža saule slīd un vēsāks paliek gaiss,
Kā brīnums garo tad tavs arōms sapņainais —
Viss meža ieloks šķiet kā tāla teiksmu sala.

Iet nakts. Jau debesīs dzēš zvaigznes dienas ausa
Un lapās rīta vējš sāk putnus modināt,
Bet tu vēl smaržu lej no sava ziedu kausa.

Ak, mīļais, baltais zieds, kad būs tā stunda klāt
Uz mūžu acis slēgt — kļūs dzīves upe sausa, —
Kaut pāri noliektos tu mani midzināt.

Neaizmirstele

Mazs zilgans, vārīgs zieds, kas vēsās meža pļavās,
Un strautu piekrastēs starp zāļu stiebriem līkst —
Šurp sapņi brīnišķi nu atkal traukties drīkst,
Kad dziļi samulsis es raugos krāsās tavās.

Cik ātri steidzas laiks! Prom liktens tumsas skavās
Viss, kas ir bijis reiz, ar asiem spārniem švīkst...
Tik atminoties to, vēl lūpas mulsā tvīkst
Un šūpo pagātņi sirds asins strāvās savās.

Es ziedus nekrāju, kas nodzelt, sadrūp, vīst
Starp lapām grāmatās vai albumos starp sejām —
Tā lieka jūtība, ko sirds un saprāts nīst.

Bet pavasars kad nāk — no atplaukstošām lejām
Man pretim atmiņas ar reibu smaržu līst
Un „neaizmirsti“ skan no dienām sensenējām.

Zemene

Kad gaŗām ziedu laiks un Jāņi nolīgoti,
Pa pļavām izkaptis jau rīta rasā dzied —
Tu meža cirtumos zem smilgu skarām — vied —
Jau viegli nosarkusi pašai nemanoti.

Kad brīdis lietaināks un vēri aizmigloti,
Caur zariem nolīkušiem ogotājas lied.
Pat bērni mežmalās tās vietas atrast ģied,
Kur mēdzi noslēpties, un meklē tevi ļoti.

Kad trauki pildītie ar ogām stāv uz galda,
Kas sārti mirdzošas kā dārgakmeņi šķiet,
No viņām smarža plūst tik brīnišķīgi salda,

Ka, liekas, vasara caur telpu cauri iet
Un mežos šalcošos un upes līčos malda,
Kur reibs un medains vējš caur zariem nebeidz skriet.

Mellene

Dziest diena, vakars tumst kā bērza ogle melns —
Kāp sapņu kuražā, draugs, lai es tevi vedu,
Kur priežu sili brakšķ ap Enguri un Sedu,
Un izaug mellene tik melna kā pats velns.

Tek vieglu riksi prom zirgs ābolaini pelns
Starp sīkām ataugām pa pavasaŗa ledu,
Nāŗ pretim vasara, skrien kamenes ar medu,
Līdz meŗā esam mēs, kur melleŗu — nu, melns!

Un tad mēs iebrienam starp ogulāju krellēm,
Un saucam — skataties, kā vajag darbā iet —
Lūk — rokām rīkoties kā mūrniekiem ar ķellēm,

Ka būtu jāmūrē vai mute ogām ciet,
Līdz sejas izskatās mums it kā pura velliem,
Ko ieraudzīj's ikviens sāk bailēs kliegdams skriet.

Dzērvene

Ak, oga roŗainā — uz tāliem sūnu puriem
Tev bija šūpulis kāŗts astru pakarā,
Kur šūpoja to vējš, kad saule vakarā
Aiz priedēm rietēja un bērziem-līŗmuguriem.

Tur sūnu spilvenos pie saules ugunskuriem
Tu augot sildījies, līdz nosāŗti drīŗ tā,
Ka tevi apskaust var ik dāma koŗetā,
Kas miesu krāso sev gandrīŗ līdz krūŗutuŗiem.

Nu ziema. Pasaule kā ledū iekalts slazds.
Viens siltā istabā pie ogu šķīŗvja sēdu
Un ļaujtos atmiņām, kas pilnas meŗa vēdu.

Ak, oga roŗainā — tāls tagad ir tas krasts,
Kur kādreiz dziedāja tev saldi pura strazds —
Nav ceļa atpakaļ, kur laiks liek savu pēdu.

Vecā klētīņa

Aiz dārza slēpusies zem kailiem ošu zariem
Stāv vecā klētīņa kā dīvains liecinieks
No laikiem agrākiem, kad ļaudīs mita prieks
Un dziesmas skanēja pa klusiem novakariem.

Te senāk vasarās pēc dienas darbiem gaņiem
Bij meitām mitekļis un saldi nāca miegs,
Pār salmu jumtu vējš kad kokos šalca liegs
Un viegli rotājās ar mēness bāliem stariem.

Nu kluss te. Paspārnē guļ aizbāzts izkopts kāts
Un sauja pelašķu, pirms Jāņiem kas ir plūkta
Un tējai domāta, kad saaukstējies kāds.

Stāv kaktā Dadans vecs. Šķiet, bites viņā dūktu
Un medus mirdzētu, kas vaska šūnās krāts
No ziedu vasaras ar smaržu saldi rūgtu.

Pirtiņa

No ēkām pārējām tu tālāk atšķīrusies,
Kur beidzas ganu ceļš un sākas purvājs vaļš
Ar mārku zālaino, kas saziēdējis zaļš.
Tam pāri vītols liks kā roka pārliokusies.

Kad pienāk sestdiena — tu dūmos ietinusies,
Ko izpūš paspārnes un lodziņš ieapaļš.
Sāk lēni vakarot. Govs māviens atskan skaļš
Kaut kur no ganībām. Tu dūmot apstājusies,

Tik priekšnamā vēl gulst un garo zilgans tvans.
Pret rietu saule slīd. Beidz ļaudis darba gaitas,
Un lopus mājās dzen pa gatvi svelpjot gans.

Tavs lodziņš iemirdzas, skan telpā runas raitas
Un neapklust vēl tad, kad mēness iesarkans
Kāpj debess piekalnē un skaita zvaigžņu aitas.

Piedarbs

Ar veco riju tu nu tikai sarunājies
Jau ilgu laiku viens, kopš kuļmašīnas balss
Ir dzirdams apkārtņē, kad plašais apgabals
Viss darbos steidzīgos ir it kā spārnos stājies.

Sen rudzu metiens vairs nav tavā klonā klājies,
Caur birzi rudens rīts kad ataut rudi palss
Pār laukiem nopļautiem, kur naktī viegls sals
Ar sarmu vizošu ir pāri vizinājies.

Caur durvīm atvērtām, kas vējā skumji kladz,
Redz sietu, putekļos kas arvien dziļāk aužas,
Un vecu spriguli, kam valgs ir pušu rauts,

Bet kulam plaisainam kas klāt kā darbā glaužas,
Viss izpostīts un tukšs — tik padurvē kāds grauds
Ar asnu spēcīgu iz drupām priecīgs laužas.

Aka

Tu pašā sētvidū arvien sev vietu rodi,
Kur pretim virtuves glūn nokvēpusi rūts,
Un skaidru ūdeni no zemes tumšās krūts,
Kas visur vajadzīgs, mums pastāvīgi dodī.

Ar sūnām zaļganām tev noauguši grodi,
Jo vēsu valgumu tie nemītīgi sūc,
Kas karstās dienās silst un kuņiem apkārt dūc
No saules veldzēdamies dunduri un odi.

Pār tevi noliecies kā nešķīrāms, tuvs draugs
Stāv gaisā svirstenis pār jumtiem lūkojoties,
Kur debess tālumā zūd apkārtējais lauks;

Bet šurp ja smēlējs nāk — viņš skumji iečīkstoties
Sāk ātri lejup iet, kur skanot pildās trauks
Un mirdzošs augšup kāpj caur tumsu šūpojoties.

Bedrū kalniņš

Ar lazdu krūmājiem un sausu, asu ciesu
Sāk aizaugt pamazām tev stāvo bedrū malas,
No tālienes kas šķiet kā klusas maitu alas,
Kur kaulus samestus redz izdēdam un miesu.

Tev tuvu draugu daudz, kas apciemo, un viesu:
Skrej sīli, vāveres no tuvās meža salas,
Un bērni riekstot nāk. Bet maijā lakstīgalas
Nereti atmaldās pa sārto vakardziesu.

Klāt rudens. Birzes dzelt. Stāv zirgs starp rudzu statiem.
Jau kartupeļus rok, kad salna saulē dzēsta.
Slīd bieži nokrēslā tad šurp ar gaļiem ratiem

Te maisi pildīti priekš nākamgada dēsta,
Ko dziļās bedrēs beļ zem smilšu vaļņiem platiem,
Jo dzērves aizejot jau klie dz un zīmu vēsta.

Linu mārks

Aiz vecā aploka pussadrupušās sētas
Tu tērces ielokā zaļš saziējis ploc,
Kad slavu vasarai dzied dzingstot reibis ods
Un saule izkaltē visdziļās purvu rētas.

Iet dienas. Papuves jau visur noecētas,
Siens nopļauts. Apmācas — lūk, mežs jau aizmiglots.
Līst. Ūdens žuvušais tev atpakaļ tiek dots —
Gūst saknes dzīvību no tveices izkaltētas.

Kad mieži nopļauti, iet ļaudis linus plūkt,
Tiem nocērt poguļas un mārkā viņus sloga.
Sāk ūdens burbuļot un smacējoši rūgt,

Līdz paliek tumši brūns kā kazenāju oga.
Bet apkārtne kad iesāk kuļmašinas dūkt,
Redz linus saslietus aiz ābeļdārza žoga.

Linu malšana

Kad auksta ziemas nakts kaļ logos ledus važas
Un vecais stundenis tik kaktā nosit trīs, —
Sāk gultās staipīties un celties vīri drīz,
Tiem sejās miegainās redz rūpju pilnas bažas.

Uz riju jāsteidzas, šī gada linu ražas
Kas pilna piesērta. Un kas tos iztīrīs,
Ja naktīs nestrādās? Ir dienas cēliens īss,
Un lauka kupeņos vēl gaida gubas dažas.

Plīv tumši lukturis pie sijas kāsi kārts,
Klab ruļļi mašīnai un dragā linu sauļas,
Jūk apkārt putekļi un reti skan kāds vārds.

Iet darba steigā laiks. Zilgs blāvums gaisos raujas,
No lāvas atlicis ir tikai nepilns ārds,
Bet kaktā saiņu daudz viens otram klātu kļaujas.

Gauja

No lēznā Alauksta tu iesāc gaitas savas
Un līku loču ej viscauri Vidzemei,
Kur meži priecīgi tev apkārt zarus slej
Un šķūņus sūnainus slēpj plašas lukstu pļavas.

Tev krasti vareni: lūk, ieži, dziļas gravas,
Kur avots čalodams zem lapām jautri skrej,
Bet kalnā pilsdrupas, kas sirmai. senatnei
Vij vieglu vainagu no cīņām un no slavas.

Visbrīnišķīgāka tu, kad tavas tumšās dzīles
Un klusās attekas, kur vēsmā niedras triec,
Kāpj mēness sudrabort iz zaļās meža vīles.

Kad zālē rasainā reibst naktsvijoles zieds,
Skrej kaisli saukdamas pa miglu meža pīles,
Un krūtīs ilgu balss tām līdzī mulstot kliez.

Strauts

Tu ātri ūdeņus uz priekšu triec,
Tos veikli vadīdams pa straumēm straujām,
Kur pāri krastmalām un radžu kraujām
Mežs zarus šalcošus un zaļus liec.

Kad vietā zemākā tu dūņās stiedz,
Var domāt — atdevies tu sapņu skaujām,
Bet drīzi atkal prom redz tevi raujam,
Kur čalodams tu straujš un trokšņains tiec.

Tā steigā mūžīgā pilns ritma svaiga
Uz priekšu raujies tu, kur citāds gaiss —
Tev netīkams ir miers un mirdza maiga.

Šalc tavi ūdeņi prom tur, kur baiss
Viz naktīs apgabals zem mēness zaiga,
Un spēkā varenā dun jūras klajs.

Dzeguze

Kad kārkliem pūpoli sāk briest un pūkot,
Strauts čalot ielejā un zāle augt,
Un gravā vizbuli pret sauli plaukt —
Tu arī birztaļā sāc skaļi kūkot.

Klāt gaišais pavasars. Steidz putni lūkot
Sev ligzdām mājvietu, lai sāktu traukt
Tās slepus izbūvēt, caur zariem spraukt
Un apkārt vīterot, un saldi dūkot.

Daudz rūpju dažādu tiem nākas viedēt,
Kur ligzdu novietot, kā paslēpt to,
Lai nespēj saule spiest, ne lietus liedēt.

Tev rūpju patīkamo nava šo:
Tu svešas ligzdas rod, kur olas iedēt,
Lai citi perē tās, tu pakūko.

Zirgs

Ar malkas vezumu uz ielas nobružātas,
Kur ziemas segu vējš jau marta saulē plēš
Un sētnieks pamodies no rīta projām mēž —
Tu velcies sadudzis no birzes sniegā klātas.

Ja kaut kur ragavas uz vietas neapklātas
Tev grūti nākas vilkt — sāk nežēlīgs un spējš
Pār tevi pātagas svilpt saniknojies vējš,
No kuŗa sāpošas tiek rētas miesā krātas.

Kad dūmu mutulī kāds auto tinies skrej
Un skaļi biedinot, lai ceļu viņam dotu,
Kā suns no tālienes tev nikni pretim rej —

Tu sāņus pasities glaud kuplo krēpju rotu
Un ausis spītīgi pret viņu glaužot slej,
Kad gaŗām drāžas tas pa ceļu atbrīvotu.

Penza

Tu mazā uzkalnā pie čalojošās Suras,
Kas apvijusies tev kā zaļa čūska skauj
Un straujos ūdeņus uz priekšu asi rauj,
Kur pretim torņa krusts kāds zeltīts dzelmē duŗas.

Kā aizmigusi šķiet tu dienās karstās, kuŗas
Caur stepju klajumiem, kur vēŗsu bari mauj,
Vējš pietvīcis un straujš šurp smaržojošas rauj
Kaut kur no Kaspijas vai tālās Pieamuras.

Un tikai vakarā, kad tumši violets
Pret namiem saulriets dziest un lejā silti kūpam
Jau pļavas zālainās un laukus smagos redz —

Škan dārzos mūzika kā vārds no saldām lūpām
Un, dienas karstuma un saules sakarsēts,
Pilns kaisles loŗņā grēks starp staigulēm un žūpām.

II

*Ērģemīte, tālu
Laiks šis tagad skan,
Kas pa sienu vālu
Gāja līdzās man.*

*Tomēr mani ilgas
Aicina ikbrīd,
Kur starp meldriem zilgas
Tavas straumes slīd.*

Ērgeme

Šī brīnišķīgā aina
Arvien man prāta stāv:
Urdz upe sudrabaina,
Aiz eglēm tornis blāv.

Zem kļava iedzeltenā
Dēd vecais Krujiņkrogs,
Te Māras dienas ēnā
Man vērās mūža logs.

Sāk mazais durvju vērājs
Pār krogus sliexni kāpt, —
Vai tamdēļ esmu dzērājs,
Kam dzīvē nebeidz slāpt?

Es nezinu. Bet skanot
Man reibā dienas dūc,
Un. apmulsumā tvanot
Dzeņ nemierīgā krūts.

Gan brīžam tumši ģiedu —
Lūk, priedēs kapu lauks.
Šī dzīve pilna biedu,
Bet tomēr skaista, draugs.

Ērgemīte

Manas dzimtenes upīte

Ērgemīte sīkā,
Tu no Omuļiem
Gaitā loču līkā
Tec uz dienvidiem.

Apkārt zili meži —
Pentus sils, lūk, kūp.
Pļavas, kur kā eži
Daži šķūņi sūb.

It kā dziļā domā
Grimsti tu arvien —
Mākons debess jomā
Ātrāk projām skrien.

Reta ir tā vieta,
Kur tu stabulē,
Klusi kā pēc rieta
Aizdūc vabole.

Maija naktīs ievas
Lēznās krastmalēs
Stāv kā daiļas sievas
Baltās seģenēs.

Bet kad aiziet jūnijs,
Birt sāk vījgriezis,
Katrā pļavas šķūnī
Nošķind izkaptis.

Tavos krastos sākas
Atkal siena laiks,
Skaistākais no tā, kas
Iet tev gažām maigs.

Tad ikviens tavs līcis
Savu vainagu
Atdod, saulē tvīcis, —
Vālu varenu.

Vīstot tvan ik zāle,
Izsmaržo ik zieds,
Skūpstu debess tālē
Vakars rītam sniedz.

— — — — —
Ērģemīte, tālu
Laiks šis tagad skan,
Kas pa siena vālu
Gāja līdzās man.

Tomēr mani ilgas
Aicina ikbrīd,
Kur starp meldriem zilgas
Tavas straumes slīd.

Zinu — viņu velgā
Viegli nomazgāt
To, kas dzīves selgā
Nefīrs glaužas klāt.

Tāpēc ļauji rētām,
Mīļā Ērģemīt,

Saules apmirdzētām
Straumēm pāri līt.

Lai es nepiekustu
Dienu karstumā,
Sirds lai skaidri justu
Kā sen bērībā.

Petus sils

Manas bērības sapņu pils

Kāpj no palsiem miglas tvaikiem
Meža zaļums tumši zils, —
Atkal reiz pēc ilgiem laikiem
Es pie tevis, Pentus sils.

Lejā upe, pļavas lauki,
Vecās dzirnas klusi rūc,
Cik te brīnišķi un jauki,
Cik te viegli elpo krūts.

Un es līksmi kalnā kāpju,
Apkārt šalko viss un skan,
Cik daudz ilgu, cik daudz slāpju
Te reiz modās krūtīs man.

Sapņi cēlās pāri priedēm,
Traucās gažām mākoņiem,
Un pa spožām zvaigžņu sliedēm
Skrēja pretim tālumiem.

Satraukuma pilns un alku
Devos viņiem pakaļ es,
Atstājot te priežu šalku
Skaisto dziesmu šūpotnes.

Nezināju toreiz to, ka
Sapņi tikai zvaigznēs kvēl,
Kur tos nav neviena roka
Varējusi sasniegt vēl.

Nu es mūža dienas vēlās
Gribētu te pavadīt, —

Putns kur rīta ausmā cēlās,
Nokrēslā turpat viņš krīt.

Drīz jau manas sapņu akas
Aizputinās vakars zils,
Un uz klusas smilšu takas
Kaisīs skujuas Pentus sils.

Akmens

Noslēpies zem alkšņa brūna,
Mežs kur šalc un plešas lauks,
Akmens sirmā gadu sūnā —
Manu bērna dienu draugs.

Apkārt vijas ganu gaitas.
Kamene, lūk, ziedos dūc,
Badīdamās lēkā aitas,
Govis mīksto zāli plūc.

Raibu ziedu pilna tērcē,
Grāvī tumši ūdens spīd.
Tolei iekodusies ērcē,
Ausi kustinot tā īd.

Akmens klusā meža malā —
Ai, cik daudz te sājpu krāts.
Dzirdēta te lakstīgala,
Strauts, kas domīgs lejā krāc.

Glaužoties pie akmens kājām
Krājies dvēselē te viss,
Ejot cauri tumšām mājām,
Skaists kas viņā palicis ...

Noslēpies zem alkšņa brūnā,
Mežs kur šalc un plešas lauks,
Glabā sirmā gadu sūnā
Senās dienas, mīļais draugs.

Mātei

Māt, kā putni vingriem spārniem
Domas man arvien
Pāri mežiem, pāri laukiem
Prom pie tevis skrien.

Ak, nekur man nav tik viegli,
Kā pie tevis, māt,
Sāk kad sirdi smagi sāpju
Padebeši klāt.

Neviens nezina tādus vārdus,
Neprot mierināt, —
Nav neviena mīlestība,
Tā kā tava, māt.

Tāpēc gribas man kā putnam
Pāri mežiem skriet,
Kur uz tava klusā kapa
Pirmās puķes zied.

Tur pie melnā koka krusta
Gurdo galvu glaust,
Stāstīt tev, cik tagad skumjas
Manas dienas aust.

Vecā grāmatu lāde

Šai dārza klētiņā, kur savītušas zāles
Un veci vainagi par Jāņu nakti min,
Stāv lāde aizdurvē, kur zirnekls tīklu tin,
Un krustām sakrautas guļ velējamās vāles,

Šī lāde brīnišķā. Tur manas sapņu tāles,
Mans bērna dienu prieks — kas to gan neatmin,
Ja kādreiz vainagu no atmiņām sev pin,
Kad uzpūš skumju vējš no tumstošās jau gāles.

Kā toreiz vasarās, līdz tikko mājās dzīts
Bij steigā, ganāmpulks, pilns satraukuma salda,
Es lādē rakņājos, ko ņemt sev atkal līdz.

Un jāteic — romāns vecs, kur varons galvas skalda.
Man likās jaukāks tad, kā sājums moderns, glīts,
Kas tagad istabā nu priekšā guļ uz galda.

Vējlukturis

No bērniņas man draugs ir vecais vējlukturis,
Kas dienā nokvēpis un vientuļš kaktā skumst,
Bet līdzko vakars nāk un ārs kā elle tumst,
Tas tūdaļ iedegas un staro nenoguris.

Viņš visur palīgs liels — čīkst staļļa, pīnes duris.
Tam salmi, pelavas, siens bieži pāri gumst.
Vējš rausta, šūpo to, bet viņš ne dziest, ne tumst,
Līdz viss ir padarīts, pat pabarots rej Muris.

Draugs, vecais vējluktur, no kuŗa sen es šķirts, —
Kad auro putenis un diena novakaro,
Caur tumsu plīvodams tu ej un laipni mirdz.

Kad es reiz būšu tāds, kad mirdzēs mana sirds
Un gaismas strūklu lies caur nakti tumši gaŗo —
Vai tik pēc dzīves šīs kā zvaigzne, kuŗa staro?

III

*Mīlestības mirdzums maigais, —
Rožu sārtais padebesi
Gaišā, skaidrā debess mala,
Kurp tu šūpo, kurp tu nesi
Mani, pacēlis kā spārnos,
Priekā, rnulsumā un sāpēs?*

Mīlestības mirdzums

Mīlestības mirdzums maigais, —
Rožu sārtais padebesi
Gaišā, skaidrā debess mala,
Kurp tu šūpo, kurp tu nesi
Mani, pacēlis kā spārnos,
Priekā, mulsumā un sāpēs?

Mīlestības mirdzums maigais —
Dzidrās, baltās mēness nakts.
Gažām ēnu pilniem dārziem
Es pie tevis satraukts steidzos.
Un tu atspīdi kā zvaigzne,
Veļot tumsā savas durvis.

Mīlestības mirdzums maigais —
Nakts tik īsa, stundas žiglas
Ātri atnes rīta blāzmu,
Atveļ acis, raisa rokas,
Pasniedz brīnišķīgas lūpas,
Kuņas deg kā tumsā ogles.

Mīlestības mirdzums maigais —
Ataust rīti, kvēlo rieti,
Sadeg rudens dienas skaistās.
Tavas lūpas kvēl kā ogles,
Sadedzina manu mūžu
Priekā, mulsumā un sāpēs.

Tavas rokas

Dziestot aiz eglēm, kas vējā vēl trokšņo un lokās,
Norieta gaišais un rožainais mirdzums prom slīd —
Sniedz šurp jel savas tu naktstumsā veldzošās rokas —
Augums mans trauslais un vārīgais viņās lai krīt.

Balta un mirdzoša gulstas uz ūdeņiem migla —
Nolīgt uz rokām man tavām kāds bezgalīgs prieks.
Dzīve lai projām iet steidzīga, ātra un žigla —
Mirklis vien dvēs'lē šis atmirdz un zvīlo kā sniegs.

Viss, kas caur mūžiem un laikmetiem skrejošiem runāts,
Cīņas visniknās, kur zobeni krustojas, skan,

Sadrūp un izirst, kad smaidot šurp tu nāc,
Rokas kad savas caur tumsu sniedz pretim tu man.

Saldi ir viņās ciest zemes visdziļākās mokas,
Rūgtumu, dvēseles ūdeņos bieži kas līst —
Apvij ap mani kā vainagus baltus tu rokas,
Nemiens un skumjas to smaržā lai šovakar vīst.

Lapu kritumā

1.

Es tevi nesastapu —
Cik skumjš šis novakars.
Lūk, sasarkušu lapu
Met vējā koka zars.

Kaut savas skumjas spētu
Es arī nomest tā,
Kā saules apmirdzētu
Zars lapu vakarā.

2.

Es tevi nesastapu —
Mans draugs, kur esi tu?
Es eju kā uz kapu
Pa rudens klusumu.

Ak Dievs, ja pāri klāsies
Man smilts, kur zāle dīgs,
Vai manī uzglabāsies
Kāds sapnis brīnišķīgs:

Vai redzēšu es acis,
Kas dziļā tumsā zied,
Jeb visu kaparacis
Būs smiltīm metis ciet?

Rudenīgs veltījums

Caur birzīm sārta bālām
Kad balss vairs neatskan,
Ar dzērvju klaigām tālām
Lai tev šīs rindas skan —

Tu balss un atbalss esi,
Kas sirdī skan ikbrīd,
Ar katru padebesi
Tavs mīlums pretim spīd.

Kas tuvās ziemas baisma,
Kad stingums zemi klās —
Tu — pavasara gaisma
Un augšāmcelšanās.

Lūgšana

Vakarā, kad iesāk zvaigznes
Zemi zilgi apstarot —
Lūgšanā man klusā gribas,
Draugs, tad tevi apciemot.

Teikt, cik grūti būs man vienam
Tālo, gaŗo nakti iet,
Kamēr mēness kluss aiz kalniem
Noguris slēdz acis ciet.

Lūgt, lai sapņos īsu brīdi
Manu karsto pieri sniedz
Tava mazā, mīļā roka —
Baltais tuberozes zieds.

Vakarā, kad iesāk zvaigznes
Zemi zilgi apstarot —
Mīļā, mazā, baltā roka,
Nāc jel mani apciemot.

Vakarā

1.

Ar rieta sārtām gailēm,
Kā zieda pakaru,
No tālām debess ailēm
Nes mākons vakaru.

Es sēdu viens kā senāk
Ar domām skumstošām, —
Kam draugs mans šurpu nenāk
Pa ielām tumstošām.

Un savas mīļās rokās
Man pretim nepasniedz,
Kur nolikt visu to, kas
Man priekā atplaukt liedz.

2.

Zūd mākons tumsas strēlē,
Drīz zvaigznes gaisos plauks.
Es degu skumju kvēlē,
Mans mīļais, tālais draugs,

Ka tavas mazās rokas
Tik vienaldzīgi var
Būt citur, aizmirst to, kas
Liek skumt man šovakar.

Vasaras vakarā

Jau debess pamalē, lūk, rūsa staro,
Mans dārgais dvēseles un sapņu draugs,
Un smaržās burvīgās kā vīna trauks,
Kas pildīts reibumam, salds vakars garo.

Pilns smaga brieduma ikviens līgst augs.
Jau pusē vasara, un auzas skaro,
Tik tu vēl plaukumā un pavasaŗo,
Un daiļums izstaro no tevis jauks.

Pie balti mirdzošiem un glezniem pirkstiem
Es taviem noliecos tos skūpstiem klāt
Un dzirdu tālumā, kā asiem šņirkstiem

Vēl izkopts kāda nebeidz darbā stāt,
No debess zilganās ar zvaigžņu dzirkstiem
Miers dziļš kaut liek to sen jau sveicināt.

Vasaras naktī

Nemiers tāds savādīgs krūtīs man plēš,
Nakts kad pār pasauli zilgana klājas.
Gaisos dzirkst zvaigznes, un noguris stājas
Virsoņēs augstās vēl šalcošais vējš.

Pārnācis mājās no lauka, kur salds
Arōms: no ziediem un atvasēm garo —
Ūdeņu mirdzošos spoguļos staro
Mākons no debesu dziļuma balts. —

Jūtu, ka miesu man pārņēmis spēks,
Asinis dzīslās kas nevaldāms skalo,
Noriet ugunis dziestot kad balo —
Nakts tumsā tveicīgā salds šķiet ik grēks.

Nemierā kaislīgā, prātus kas jauc,
Redzu uz galda, ka vāzē ir rozēs,
Plaukušas dienā zem saulstaru gozes
Dārzā, kur ziedu un puķu tik daudz.

Pēkšņi pār manī brūk savāda spīts,
Satvēris nervoziem pirkstiem tās plēšu.
Aizveŗu logu un ugunis dzēšu.
Nekustīgs sēdu, līdz sārtojas rīts.

Vasarai aizejot

1.

Jau dziļais reibums gaist, kas asinīs bij krājies,
Ik vakars atnāk smags un miglā iezilgans —

Sen lejās izkūpējis reibais rožu tvans —
Kā grūtās pārdomās ir laiks uz vietas stājies.

Viens dārzos skumstošos ar sevi izrunājies,
Es bieži uzklausos, vai neatskan vēl zvans
No senas burvības. Bet pieviļ sapnis mans —
Un sevī grimstu es kā avots zaļi klājies.

Cik īss ir rožu laiks! No tumšās ziedu lejas
Jau rudens vītums plūst no trūdu elpas dzeltnis,
Kā sēru noskaņu un sāpju pilnas dzejas,

Kam viegli skumdama sirds līdzī sāt un smeldz, —
Ar tālu mirdzumu no Jūsu acīm, sejas,
Kai pāri nolaižas tumšs, zvaigžņains matu zelts.

2.

No laukiem vientuļiem māj rudens klusums baigs,
Un, lapām nobirstot, klust ošos vēja pūtas.
Viss dziļi noguris un iztrakoņies jūtas,
Un tālu debesīs zib bālu zvaigžņu zaigs.

Šai lielā klusumā, kad dusēt liekas laiks
Un sevī noglabāt grib vērtības, kas gūtas
Pēc skaļās vasaras un ziedu dvingas grūtas —
Man atviz atmiņā no tālēm Jūsu vaigs.

Es sevī ieskatos un jūtos kā šis rudens
Ar caļām mirdzošām, kas visu noslēpt mēdz,
Kad iemieg mežs un lauks un upēs krājas ūdens ...

Kā varavīksne cēls un skaisti violets
Mirdz dziļi dvēselē, kur viss ir gaišs un gludens,
Man Jūsu burvīgs tēls, ko vasara tur slēdz.

Kāds sveiciens

Es staigāju pa kluso leju,
Kur kādreiz kopā gājām mēs,
Un tavu mīļo, vāro seju
Liek atminētīs vakars vēss.

Cik sen jau tas, kad nāci tu te
Ar mani satikties. Kam gan
Nu smaidot veŗas tava mute,
Un balss kā zvans no tālēm skan?

Kas zin. Es ilgu tveicē kalstu
Kā koks, kam pietrūkst veldzējums.
Ak, mute smaidošā, ak, balss tu —
Mans sveiciens jums, mans sveiciens jums!

Vai atkal esmu iemīlējies?

Man apkārt mirdzums savāds lējies
Un maņi kaut kas tumši briest —
Vai atkal esmu iemīlējies,
Vai mīla nekad neizdziest?

Kā avots krūtīs saldi čalo —
Vai tā ir sirds jeb vai paties’
Tur ilgu karstās straumes skalo
Jau varenīgais mīlas Dievs?

Viss apnicis, kas kādreiz runāts
Un kas vēl būtu jārunā
Man visur rēgojas: lūk, tu nāc
Un mani līdzī aicina.

Ap mani mirdzums savāds lējies,
Kas liesmo, deg un neizdziest —
Vai atkal esmu iemīlējies,
Vai atkal ilgot man un — ciest?

Rietā

Pār pilsētu kā dzīŗu kausā,
Kad vakars rietā vīnu lej —
Mēs kavējamies runā gausā,
Kas pieder tālai pagātnei.

Pēc viņas sprieŗot — viena alga,
Kā brīdis vadīts tiek ikviens, —

Mums tomēr patīk smarža valga,
Ne savītušais ziedu siens.

Mēs vārdus meklējam un rodam,
Kaut it neko tie neizteic.
Jo to, ko viņos asi sodām,
Mums sirdis karstas alkās sveic.

Es vēroju, ka Jūsu roka,
Kā nevarīgs trīc ūdens augs,
Ko viņi šūpodamies loka,
Kad nemierīgs ir ezertrauks.

Es saprotu, ka jūtu laukā
Ir sacēlies mums negaiss spējš,
Un tumši tvīkstot dzirdu jau, ka
Jūs skauj mans skūpstu karstais vējš ...

Pār pilsētu kā dzīru kausā,
Kad vakars rieta vīnu lej,
Mēs kavējamies runā gausā,
Bet asinīs mums uguns dej.

Veltījums

Jūs, kuŗai labpatīk ar mani jokus dzīt,
Kur Jūsu domas gan un vēlēšanās mīt
Šai brīdī, novakars kad kluss pār zemi klājas,
Un tālās debesīs jau zvaigznes rotaļājas.
Vai salds un spirdzinošs Jūs apņēmis ir miegs
Un gultā, palagos kas baltos mirdz kā sniegs,
Jūs kautri slēpusies kā gliemežvākā Venus,
Vien elpas vilcienus krūts izdvašo dziļlēnus.
Jeb arī nemierīgs un saviļņots Jums prāts —
Šalc domu okeans, brauc airētājs tur kāds
Uz Jūsu sirdi drošs — varbūt Jums mīļš un tīkams,
Bet var jau arī būt — pavisam nepatīkams.
Jo pielūdžēju skaits, kas iekaŗot grib Jūs,
Es droši nekļūdos, par desmit lielāks būs.
Un ja nu sevi vēl šim skaitam klāt es lieku,
Tad gandrīz ducis būs šo trako pārgalvnieku.
Kam pieder Jūsu sirds? — Kas to lai pateikt var,
Kas asins nemierā Jums virmo šovakar.
Man liekas, sievietes spēj bieži vienā laidā

Gan skūpstīt, mīlēt, ilgt, gan nīst un kvēlot naidā.
Bet varbūt vajadzīgs ir tas, lai valdzināt
Tās spētu vīriešus un saistīt tuvāk klāt.
Jo jāatzīstas man, tik dažādība ir tā,
Kas vairāk pievelk mūs, kaut arī bieži flirtā
Un seklībā tā ved. Bet vai nu viss ir drošs,
Kas daudzreiz valdzina mums prātus žilbinošs!
Vai ābols negadās, kas sārts un vesels rādās,
Bet tārpu izēsts ir, kam vērtes nav nekādas,
Bet blakus viņam cits, kas liekas zaļš un sīks,
Ir, kā par brīnumu, gards, sulots, debešķīgs.
Tamdēļ var gadīties, ka arī dzīvē mūs tā
Tukšs mirdzums valdzina un tura savā gūstā,
Ar savu ārieni kas tikai pievilkt prot,
Bet mūsu dvēselei tam nav nekā ko dot.
Bet nu jau liekas man, ka nesakarīgs topu
Un domu plūdumu vairs vieglo nesastopu,
Caur veltījumu šo kam vajadzēja iet
Kā saulei debesīs, kas gaisā lec un riet,
Jo mēle runāt sāk, no sacensības dzīta,
To, kuŗam sakars tāls kā vakaram no rīta.
Tas tamdēļ, jāatzīst, ka tumšas versmes pilns,
Es bieži domāju par Jums, līdz vēsa vēja vilns
Caur logu iesitas un, viegli iedreboties,
Liek beidzot saprast man, ka laiks pie miera doties.
Es acis paceļu — par namiem pelēkblāvs
Ir tālās debesīs jau redzams rīta āvs.
Es zinu — uzausīs drīz diena savās steigās,
Caur trokšņiem izšūpos un nedos nekā beigās,
Kad atkal vakars pienāks iepelēks un zilgs,
Un klusā istabā miers apņems mani ilgs,
Kur vārdus veltītus Jums pietvīkušās lūpās
Laiks lēni sadrupdams caur tumsu projām šūpās.

Negaiss

Šis vakars atmiņā man ir un paliks mūžam:
Tumšs cēlās rietumos aiz meža mākons rets.
Vējš strauji iekaucās kā nezvērs aizturēts
Un, krītot ūdenī, to dzina pāri slūžām.

Drīz pēkšņi satumsa, un juku jukam grūžam
Pa melnām debesīm gaiss stiepās zibeņmets,

Un cauri biezoknim, ko vecas kļavas sedz,
Pa lapām dzirdēju jau lietus lāses brūžam.

Zem kokiem slēpušies mēs, nakts un tumsas pilni,
Kā divi pumpuri, kas ziedā atplaukt grib,
Viens otrā nojaušām sen slēpto kaisles vilni.

Aiz upes dzirnavas vēl rūca klabu klib —
Bet jaušot uguni, kas gaisos deg un zvilnī,
Mēs skūpstā saplūdām, kas pekles gunīm zib.

Kāds vakars

Šis vakars brīnišķais man velītis
No Jums, kai patīk jokus dzīt,
Lūk, mākons logā deg jau zeltīts.
Jūs sniedziet roku noskūpstīt.

Es piederu Jums tikai vienai,
Jūs esat vienīgā, kas man
Liek elpot naktī jaunai dienai,
Kas mirdzumā un smaržās tvan.

Šis vakars brīnišķais man velītis
No Jums, kai patīk jokus dzīt,
Jau nodziest logā mākons zeltīts,
Vai satiksimies atkal rīt?

Dzīres

No dienu vienkrāsas, kas, lēnā gaitā plūstot,
Grib tevi klusumā kā vilni iesūpot,
Un laikā plūdumā kā jūrā aizskalot, —
Dzimst dzīres bagātas. Tās, jautrā brāzmā grūstot,

Pa durvīm iekšā nāk, kur bagātīgi, lūstot
Jau galdi klāti ir, un, laipni aicinot,
Prot viesus ieliksmot un dzīru jūsmu dot....
Bet trauks kad tukšs jau tiek, un glāzes atmirdz žūstot,

Sāk raudāt vijole, un valsis, jūtas gūstot,
Māk dejā vilināt, kas aizraut līdz sev prot
Takts saldā ritumā, līdz, logus atdarot,

Nakts izdzēs ugunis. Tad, vēsās segas kļūstot,
Tu smailu augumu sev, acis aizverot,
Ka sniegu jūti vēl starp rokām viegli kūstot.

Sniegainā laukā

Es tavu dvēseli kā putnu dzirdu
Ap sevi lidojam ar spārnu švīku,
Kad ziemas vakarā pa sniegu irdu
Es laukos aizmaldos pilns tumšu tvīku.

Pār galvu mākoņus vējš aizdzen drūmus,
Caur kuņģiem drebēdams blāvs mēness šaujas
Un viņa mirdzumā kā baltus dūmus
Redz sniega putekļus, kas gaisos raujas.

Es ilgi klīstu tā, un tumšās jausmas,
Kas mani dzina šurp simts daļās dalot,
Kā apspīdētas tiek no tālās ausmas,
Kas pretim debesīs sāk svīst un balot.

Un pēkšņi liekas man, ka zilā krēslā
Šai laukā vientuļā un baigā vidū,
Ar tavu dvēseli plūst kopā dvēs'le
Un pretim mūžībai un zvaigznēm lido.

Brīnišķā roka

Janvāra vakarā vējainā, aukstā,
Tumstošos gaisos kad šūpojās sniegs,
Rociņa maza man smaržoja plaukstā,
Vāra kā zieds, tikko izplaucis, liegs.

Saudzīgi cēlu es viņu pie lūpām —
Notika brīnums: vējš apstājās skriet,
Izgaisa aukstums, un brīnišķām šūpām
Gribējās mūžīgi iet tik un iet

Sniegainā gatvē, no katra kur koka
Kaisīja ziedus nakts mirdzoša nu ...
Brīnišķā, trauslā un vārīgā roka
Kam gan nu šovakar atplauksti tu?

Veltījums

Cik salds ir cīņas prieks! Šis veltījums
Kā akords steigā sists uz pianīno,
Lai izskan cīņai tai, ko sen jau cīna
Spēks straujš un mulsinošs starp abiem mums.

Nav tagad jautāt laiks, kas cīņā gums,
Dzelts kāda draudoša un pēkšņa smīna —
Vēl jautrs un vilinošs priekš reibā vīna
Stīdz apkārt vīnstīgu gaišs ziedējums.

Ak, salda cīņas prieks! Jau veņas vaļā
Mums jūtu ūdeņi, kūst šaubu sniegs —
Drīz krāšņi atplauks viss kā maijā zaļā ...

Vēl pretojamies mēs, bet drīzi trieks
Mūs kopā, iekliedzoties balsī skaļā,
Kāds briesmīgs pārspēks, salds kā nāves miegs.

Nakts dziesmas

1.

Zilganā tumsā un krēslas pilns dārzs,
Noliecis zarus, snauž mierīgā dusā
Naktī šai tveicīgā, karstā un klusā;
Sapņos un smaržās kad vēsmo viss ārs.

Lapenē, vīnstīgu vijas ko sedz,
Vīdamies veikli uz augšu gar kokiem,
Sēžam mēs klusi bez runām un jokiem
Abi pie galda, kas sadrupis, vecs.

Projām aiz dārza slīd klajuma skats,
Neskaidrā gaismā kur baigus kā ķēmus

Slietus pret apvārsni spārnus redz mēmus,
Dienu ko vējos griež dzirnavu rats.

Zinu, ka dzīvē šai trokšņainā stāv
Pāri mums liktens kā spāri šie tumsā,
Pasaules cīņās un vētrainā dumsā,
Pārsniedz ko cerības, augstāk kas blāv.

Zilganās tumsas un krēslas pilns dārzs —
Lapenē sēžam mēs klusi un ilgi.
Vīnstīgu vijas viz nakstumsā zilgi,
Reibumā saldā snauz sapņodams ārs.

2.

Tālumos vētrainos raugāmiēs mēs,
Mākoņi drausmīgi projām kur raujas.
Stāvs tavš pie manis klāt drebēdams kļaujas,
Vakars ir vēls jau un jūtami vēss.

Balsī, kas trīc tev kā aizejošs vējš,
Sapņaini tumsā prom — klusi tu jautā:
«Kas gan mēs esam, kurp projām mūs rauj tā
Nemiērs šis mūžīgais, krūtis kas plēš?»

Gribu tev atteikt ko, pēkšņi kad ass
Nozib aiz eglēm kāds meteors krizdams,
Spocīgi liesmodams, degdams un dzisdams,
Apgabals veŗas kur skatienam plašs.

Nejaušā mirdzuma apņēmti mēs
Raugāmiēs mēmi prom klajumā klusā,
Mākoņi drausmi kur aizsteidzas dusā —
Pretim plūst naktsmiērs dziļš, zvaigžņots un vēss.

Sirds

Neskumsti jel, mīļo Puteklīt,
Nesēro neko —
Tumšo dienu dzīvē vairāk krīt
Nekā saulaino.

Tumšo dienu dzīvē vairāk krīt —
Sirdij grūti ciest.

Saulei mākons melns ja pāri slīd,
Viņa neizdziest.

Tāpēc, mīlo, mazo Puteklīt,
Sirds lai sāpēs spīd,
Saulei mākons melns ja pāri slīd —
Sirds lai spīd.

Briesmīga nakts

Pie tevis es biju lūgts dzīrās.
No viņām nu atgriezos skumjš
Kā mākons, pār galvu kas īrās
Prom nezina kur bēdīgs un tumšs.

Pār pilsētu plosījās vētra,
Un iela kā kaps šķīta rakts,
Virsa kuŗa kā zaļgana mētra
Bij debesīs augstajās nakts.

Sirds mana tik pilna bij baismas,
Un galvā kā briesmīga vāts
Man smeldza no savādas kaismas,
Un trakoja domas un prāts.

Es bēdzu šai naktī no tevis —
Pret citu gaišs vērsās tavs smaids.
No jūtām, ko Dievs man bij devis,
Vairs krūtīs tik mājāja naidis

Un greizsirde tumša. Tās mocīts
Es skrēju kā trenktu kāds spoks
Pa bulvāri mani, kur locīts
No vēja skumjš šalca ik koks.

Es gribēju aizbēgt prom tālu,
Kur mani vairs neredz neviens,
Tik debesu mirdzumu bālu
Met pāri zils mākoņu pliēns.

Bet pretim man atmirdza skrejot
Tavs gaišais un lokanais smīns,
Ko veltīji viņam, kad lejojot
Tev glāzēs sārta laistījās vīns.

No sāpēm es sakodu zobus
Un vēlējos, lūztu kaut zars
No šalcošā bērza un robus
Man nāvīgus sistu tā svars;

Jeb čīkstošas atvērtos durvis
Un ierocis, atmirdzot spožs,
Man caururbtu krūtis, lai tur viss
Uz mūžu kļūst asiņojošs.

Bet veltas bij lūgšanas drausmās.
Un visu to nakti kā zvērs
Es skraidīju sāpēs un šausmās,
Līdz ausa rīts pelēks un sērs.

Kafejnīcā

Dziļš lampu spīdums star pret spoguļdzelmi.
Un dūmu mākons zils starp palmām tvan.
Es lūdzu vīnu sev — kas cits lai gan
Te būtu darāms man. Krūts slāpju kvelmi

Tik karsti sevī jūt kā kādu svelmi...
Es dzeņu. Vijole un čello skan.
Pie galda blakus, kas netālu man,
Sēd ielas staigule. Es redzu, šķelme

Ir drošā ticībā, ka viņas skavās,
Priekš kuņģam kādu tā grib sameklēt,
Es šonakt šūpošos kā karātavās.

Un neļķi sarkano, ko saredzēt
Pie krūts tai degot var — tā domas savās
Ņem smaidot zīmīgi un šurpu met.

Veltījums

Draugs, pacel acis —
Daudz viņās saules,
Sapņu daudz spožu.

Draugs, atver lūpas —
Daudz viņās vārdu
Daiļu un možu.

Draugs, sniedz šurp rokas —
Daudz viņās spēka,
Mīlas un rožu.

Šķiršanās

Uz balkona pret novakariem,
Kas likās sapņošanai celts,
Mēs sēdējām aiz koka zariem,
Kad izbaloja rieta zelts.

Pār strautu miglas plīvurs steidzīgs
Jau tinās zemās piekrastēs —
Bij jūlijs, kad pa dienu tveicīgs,
Bet vakaros jau bieži vēss.

Ka bīdamies ko nenosebot,
Es virzījos Jums tuvāk klāt
Un nomanīju, viegli drebot,
Ka atļaujāt man to labprāt.

Jūs, balstoties uz rokas savas,
Man likās, klusi vērojiet,
Kur, skanot izkaptīm, no pļavas
Pa leju ļaudis mājās iet.

No Jūsu tuvuma un ziedu
Reibsmaržas, ienesa ko vējš
No āra, pietvīcis es viedu,
Ka mani apņēms mulsums spējš.

Man gribējās Jums pateikt to, ka
Jūs esat mīla man jau sen,
Un mana sakarsušā roka
Jau domās skauj Jūs paslepen.

Bet savaldījies es, pilns moku,
Prom raudzījos, no miglas smags
Pret satumstošo debess loku,
Kur kāpa dilstošs mēness rags.

Ko domājāt Jūs? Kas lai saka,
Kam veņas Jūsu dvēseles logs:
Te strauji viļņojās, te plaka
Jums krūts, kā spiestu to kāds slogs.

Tad pēkšņi pieceļoties strauja
Man sniedzāt roku noskūpstīt,
Un jutu es, ka beigta kauja
Un neredzēšu Jūs vairs rīt.

Kur esat Jūs? Vai kādreiz prātā
Jums šķiršanās šī toreiz nāk,
Kad tālumā ar miglu klāta
Vecs dilstošs mēness balot sāk?

Vai viņa gaismā iezilganā
Jūs sajūtat, ka sapņo kāds
Par Jums, kad reibo ziedu tvanā
Ir nemierīgs un mulsis prāts.

Jeb dzīves dažādībās rauta
Kā izkopts norūdīta Jūs,
Kas nejaudā par zieda pļautu
Vairs likteni, kas vientuļš rūš?

Nakts nemiers

Es šonakt nemierpilns. Nav prātā miegs,
Kaut nespīd bulvāros no lukturlokiem
Vairs elektrības zaigs, un zils zem kokiem
Ar krēslu saplūdis ir kūstošs sniegs.

Sen visur apklusis jau dienas prieks
Ar runām trokšņainām un, skaļiem jokiem.
Kluss gaŗām aizzogas man, līdzīgs spokiem,
Rets cilvēks, vajātu ka to kāds ziegs.

Kur projām steidzīga ved mani gaita
Pa ielām, svešādas kas liekas sen,
Vai ir kāds, mani kas te tumsā gaida?

Ak, varbūt laupītājs tur paslepen
Aiz stūŗa noslēpies man soļus skaita,
Un pretim asmenim šis nemiers dzen.

IV

*Iet dienas, izplēn mūžs kā ogle daudzkrāsaina —
Ir tikai pelni viss, ko vējš grib projām sviest.*

Mūžība

Dzird straujus ūdeņus no stāviem kalniem krītam,
Kas ritmā mūžīgā un ašā gaŗām šalc
Dun plašie tālumi, kā tiktu kaut kas malts
Starp asiem akmeņiem no vakara līdz rītam.

Steidz pulki slaveni uz kauju spoŗām svītām —
Priekš cīņas — uzvarēt tiem zobens asi kalts.
Spēks kūsā asinīs, prieks acīs atmirdz salds,
Kad zvēr tie karogam pret sauli vaļā tītam.

Bet šķēpu caurdurti ar dedzinošām sāpēm
Tie laukos vientuļos, kur svešas zvaigznes spīd,
Ar ilgām degošām un dziļām dzīvotslāpēm

Pie zemes smagnējās kā zāle pļauta krīt
Un mirstot ūdeņus no stāvām kalnu kāpēm
Dzird grieŗam akmeņus, kas viņiem pāri slīd.

Pie krāsns

Kad rieta blāzmojums sāk bālēdams jau zust,
Sniegs laukos pārklājas ar ēnām iezilganām —
Vēl trokšņus neskaidrūs dzird kaut kur tālu skanam,
Kas nerod atbalsis, un drīz vien mierā klust.

Tad telpā vientuļā, kur dvaŗu pūŗot manam,
Redz vieglu saltumu, ko rokas ar sāk just —
Krāsns kurināta tiek, no kuŗas gaiŗums kust
Uz sienas pretējās no liesmām tumŗsarkanām.

Pie viņas sēdot tad par daudz ko sapņot mēdz
Un klusi runāties ar seno dienu ēnām.
Un tikai tad, kad sen jau dzisis violets

No oglēm dziestoŗām pie sienas gaiŗums lēnām —
Kā seju pārklādams ar cirtām gaiŗdzeltenām,
Miegs acu plakstus veŗ un skumjā snaudā slēdz.

Rudens vakarā

Dziļš mulsums mani moka
Šai vakarā, kad spējš
No tumšā debess loka
Skrej pretim valgans vējš.

Es asins čalās klausos,
Sirds krācēs kuŗas šļāc, —
Ak, pildītos vai kausos
Ir diezgan valgmes krāts,

Kad debesīs bāl dzisdams
Un izzūd mirdzums tāls,
Un tumsā deĵo krizdams
Skumjš lapu karnevāls.

Lapkritī

Sārts kļāvu rindojums sarkst noeĵošos
Zeltsaules spoguļos kā mirdzošs strauts.
Vējš vēsi rudenīgs caur zariem trauc
Un pazūd piekalnē jau kailos ošos.

Es kavēĵos vēl iet — tik līgoĵošos
Man kokos raudzīties, kā spēĵi rauts
Tiem lapu vainags tiek, ko vēĵi ļauc
Un aiznes tālumos ļau satumstošos.

Un pēkšņi liekas man, ka esmu plašā
Es trūdu kapsētā, kur apbed ļaiks
Simts tūkstoš dzīvības, kam zaļā dvašā

Slēpts bija vasaras un saules zaigs,
Par kuŗu diena tumst un gaitā ašā
Krīt vakars skumĵu pilns kā bēdīgs vaigs.

Nesapratne

Caur aizaugošo gadu koku
Maigs netrokšņo vairs sapņu vējš,

Un tumšā paēnā pilns moku
Laiks saldās sāpēs dienas dzēš.

Pret gaismu izzūdošo liecos,
Kad vakars sejā atspīd tumšs.
Un nesaprotu pats, ko tiecos
Viss dziļi pietvīcis un skumjš.

Vai saskatīt ap sevi gribu
Vēl mirdzumu, kas kādreiz spožs
Ar varavīkšņotu krāsu zību
Ap mani vijas apburošs;

Jeb vēlos mieru dziļu atnes
Lai vakars, vēss kas sejā pūš,
Un skumju pilns un nesapratnes,
Uz mūžu mierā mieg mans mūžs.

Apnikumā

Cik kluss un vienaldzīgs es esmu kļuvis —
Ne rīti sauc, ne vakari vairs māj —
Sen karsti meklēto es neieguvis,
Kaut ilgas, vēlēšanās neatstāj

Un vēl arvienu trauc un steidz, un pēta,
Un meklē vietu, kur var apstāties,
Kur būtu ziedotava celta svēta,
Kur varētu uz brīdi atpūsties.

Kur varētu... Nav vietas tādas. Kremtas
Man sirdī apnikums — viss daiļlais siek
Un padots likteņvarai zūd — jo lemtas
No viņas visas prespektīvas tiek.

Cik tumšs viss. Tumši vizuļodams tērauds
No galda glūnēdams man pretim māj,
Un visa pasaule šķiet pelēks sērauts,
Ko mirstot ņem un sejai pāri klāj.

Sudrabortās straumes

Ak, manas sudrabortās straumes,
Lēns gurdums jūsu gultnēs guļ,
Un jūsu spēka pilnie viļņi
Ne bangās krāc, ne krastus kuļ.

Ak, manas sudrabortās straumes,
Es nezinu, kur vakars, rīts —
Ap mani debess sienas miglā,
Ap mani mākoņvainags vīts.

Stāj tālēs dunēt jaunīb's zvani,
Un kalnos ilgu šķēpi rūs —
Ak, manas sudrabortās straumes,
Vai vakars būs, vai vakars būs?

Es atminos...

Es atminos — it kā tas vakar būtu —
Zieds iesārts atplauka un sāka gaismu viest,
Jau šodien auglis tas pie zara, vējš ko loka.

Es atminos. Un arī sevi jūtu
Kā augli gatavu, kas sārts un sulīgs briest
Starp lapām ēnainām pie dzīves koka.

Es atminos ... Iet laiks. Ar lēnu vēsmas pūtu
Sāks auglis raisīties un gaitu lejup griezti,
Kur viegli saņems viņu zemes smagā roka.

Elegija

Es visu apnicis tik gurdens jūtos
Kā lauks, kas miglas pilns ir šovakar.
Viens skumjās pārdomās kā sapņos grūtos,
Kas gažām šalcot man kā spārniem skaņ
Un zibot dārgumos, no manis neiegūtos,
Kā putns aizjoņo, kas lidot var
Pret augstiem mākoņiem un viņiem cauri,
Kad plašuma tas alkst — top lejā šauri.

Pār dienām steidzīgām, ko skumjām zeltī
Ass, skrejošs, putekļains un mainīgs zaigs —
Kā vēdzirnāvu spārni gaisos celti
Stāv neapnicis, drūms un kļūmīgs laiks.
Viņš maiņām liktenīgām sveic un velī
Un bieži durvis veļ, aiz kuŗām baigs
Glūn tukšums noslēpies, tik smags un grūts,
Kas būtni satvēris, to lēni sūc.

Šai vakarā kaut kur no tālas malas
Kāds šūpodamies zvans caur tumsu skan.
Un pagātne, kas tūkstos daļās dalās,
Kā roze vīzdama vēl tumši tvan.
Es jūtos mests it kā uz kādas salas,
Gar kuŗu viļņi čalodami skan —
To viegli skardami, līdz atkal projām
Redz viņus, straumē rautus, aizviļņojam.

Un topu es ka bērns pie bezdibeņa,
Kas rotādamies nonācis tur stāj.
No ceļa noietā un nelīdzenā
Man pretim gurdenums un tumsa māj.
Ir cēlies vējš, kas lapas rauj un dzenā
No koka, rudens dzeltējums ko klāj —
Dūc apkārt tukšums gaŗlaicīgs un skumjš,
Un tālē krēšļojas jau vakars tumšs.

Un jūtu es, ka negrib gaisos sviesties
Vairs kādreiz dunēdamais dzīves zvans.
Sāk tumsa zvīlodama tanī viesties —
Sen izkūpējis reibais rožu tvans.
Drīz dzīves ritums brīnišķais beigs griezties,
Pār acīm klāsies plīvurs iezilgans —
Tik skumjos vakaros pēc gadiem gaŗiem
Vēl manas ilgas līs ar zvaigžņu stariem.

Rudens elegija

Kļavas jau sarkanas, kastaņi brūni krīt gatvēs,
Sērmukšas sārtas gar ceļmalu liecoties skaŗ
Pieri man, vakara krēsla kad pelēkā eju
Nemiera savāda, skumju un ilgotnes pilns.
Atkal jau rudens. Aiz meŗa blāv debesīs rūsa.
Mosties un skanēt sāk gadu sen zudušo skaits,

Nošķindot šķēpiem, kas lūzuši cīņās reiz grūtās,
Izgājis pasaulē traucos kad strauji es pretim
Apvārsnim gaišam, kas blāzmoja pamalē tālā.
Brīnišķās dienas! Kur jūsu nu spārnotās bultas,
Karogi gaišie, kas rāvās pret sauli kā vējš?
Kur gan es esmu, no birzes pa tumstošo taku
Nenāk vai pretim man jaunība gaišā kā senāk
Rudzpuķēm matos un zvaigžņotu mirdzumu acīs,
Dziedot dziesmu par ilgām un nemieru sirdī,
Skaujas kas apkārt kā karstas un ziedošas rokas.
Atmiņu laiva, kas slīdi tu vieglāk un klusāk par spārniem,
Šūpojot gurdeni putnu pār galvu man zilganā krēslā,
Teic jel, kurp šūpo, kurp nesi prom mani šai vakarā vēlā,
It kā uz ūdeņiem, gaŗām gar brīnišķām salām,
Vēsno no kuŗām šurp roŗu un kreimeŗu mīlīgā smarŗa,
Uzpūŗ kad viŗām vēŗŗ, virmoŗoŗŗ vakara vēŗŗ.
ŗauŗ jel man apstāties, izkāŗt uz ziedoŗā krasta,
Apmeklēt vietas, kur kādreiz es sapŗoŗu maigs.
Burvīgais vakars! Lūk, mēness kāds sarkans pār kokiem
Pacēlies sudrabo zemi un ēnainos dāŗzus,
Nozied kur astras un dālijas tāpat kā sapŗi,
Kādreiz kas plauka un vijās ap galvu kā ziedoŗa migla,
Reibinot sirdi ar skurbumu dīvaini saldu,
Aiznesot dienas kā mākoŗus vasaras pusdienā gaiŗā
Pāri ziedoŗām pļavām, laukiem un ŗalcoŗiem meŗiem.
Projām jau vasara. Gadi kā gāŗputni steidzas,
Aiznesot līdzi sev sapŗus un reibumu saldo.
Laiŗas, lūk, lapas, skaŗ pieri sērmukŗŗas sāŗtas,
Sirdi kā rēta smeldz gadu sen zuduŗo skaits,
Rudens vakarā pelēkā gurdens kad eju
Nemiera savāda, skumju un ilgotnes pilns.

Vientulīgā sala

Kā vilnis, atŗķēlies no sveŗas, tālas malas,
No straumes nejauŗas es dzīvē tieku nests,
Ko bieŗi dauza vēŗŗ, no dziļas tumsas mests,
Un sajauc ritumu, kas tūkstoŗ daļās daļās.

Un atskan manī tad tās nebeidzamās ķalas,
Kas atplūdumā plok un kuŗu troksnī dzests
Ir tik daudz mirdzuma, kas dziļi sirdi nests,
Kā dāŗgas atliekas uz vientulīgas salas.

Šo mirdzu brīnišķo un skumjo neredzēt
Nevienam — putekļiem to laika ritums klājis,
Kaut bieži paslepen kā malduguns tā met

Vēl svītras zilgas no tā, kas liesmot stājis.
Bet arī tās jau dziest — vēl atspīd reti ret,
Un izplēn pamazām viss, ko es vētrās krājis.

Skumjš vakars

Jau tumst un vakaro viss apgabals,
Kūp miglā apvārsnis, kur saule iebrien
Un šurp no ielejām un zāļu stiebriem
Vairs sadzirdams nav vējš, ne putnu balss.

Kā prom uz Golgatu ceļš vada skumjš,
Kur pretim rēgojas kā krusti slieti
Vēl meži, uzliesmo caur kuņiem rieti —
Tad nodziest arī tie, un paliek tumšs.

Putēnainā novakarā

I r ē n a s P. p i e m i ņ a i.

Cik ielās ļaužu daudz. Tie iet un smejas.
Ir stājies putenis, sniegs lēni krīt.
Tik Tevis nevaru es saskaņot,
Kaut raugos gājējiem es visiem sejās.

Ak, nav jau Tevis vairs. Krīt vakars ejās.
Sāk atkal putināt, un pārslas slīd
Prom tumsā, kuņā rīts vairs neatspīd
Un neskan atskaņas no dzīves dzejas.

Kur tagad mīt Tavs gars? Vai apmirdzētos
Baltsniega putekļos, kas gaisos kust,
Un kuņu rotaļās un siluetos

Tev bieži, sapņodamai, prieks bij zust...
Nav atbildes. Dej sniegs, un ilgu metos
Kā pārsla nokrīt mūžs un mierā klust.

Mirējs

Kā stāds šī dzīve ass un vijīgs
Ar lapām smagnējām klāj mani
Vien debess mirdzums laipni bijīgs
Vēl pretim staro iezilgani.

Es gurstu sāpju karstā elpā
Un jūtu sevi izgarojam —
Drīz tālā augstā zvaigžņu telpā
Balts eņģels mani vadīs projām.

Tramvajnieks

Ikrītus, citi slīgst kad miega maigās skavās
Un dažs pēc dzīru nakts vēl tikai gultā lied —
Kur griežas riteņi un gaisa vadi dzied,
Viņš piecēlies jau steidz prom dienas gaitās savās.

Vai ziema puteņo, vai vasara nāk pļavās
Un saule tveicīga sāk svelmi ielās liet,
Pa dūmiem, putekļiem bez apstājas viņš iet,
Un šūpojas un kust kā ūdens jūras gravās.

Tik elektriskā dzirksts kad gaisā skrienot dziest,
Kur straujāks pagrieziens vai iela likumaina,
Tam pēkšņi sadreb sirds, kā būtu kāda vaina —

Nāk prātā vakars skumjš, kad mākoņi sāk briest...
Iet dienas, izplēn mūžs kā ogle daudzkrāsaina —
Ir tikai pelni viss, ko vējš grib projām sviest.

Nav lemts

«Nav lemts!» es izdzirdēju sakot
Uz ielas. Vakars bija skumjš.
Un lietus lāsēm jūmtus slakot,
Pār namiem laidās mākons tumšs.

«Kas nava lemts? Kas man tur daļas —
Vai mazums vārdu jazdzird ir

Uz ielas staigājot, kad vaļas.
Un vai tie visi jāizšķir.

Varbūt tas mīlētājs kāds bēdīgs,
Kas draugam savas likstas sūdz,
Jeb arī zaglis ļauns un blēdīgs,
Kam neizdevies nodoms grūts.»

Tā nodomāju es pie sevis,
Jo katram pašam jāizspriež
Ir tas, ko liktenis tam devis,
Tāpat ko atpakaļ tas sviež.

Un tamdēļ arī aizmirst centos
Šos vārdus steigā dzirdētos,
Bet likās man, ka pretim dzen tos
Vējš tūkstoš balsu šalcienos.

Un viņi sāka līt pār mani
Kā briesmīgs negaiss, kuŗu nes
Šurp padebeši tumšzilgani
No tālas debess pamales.

Nu miera nerodu nekur es
No brīža tā, kaut liekas gan,
Jau simtreiz vērušās ir durvis.
Šie vārdi — lūk, tie skan un skan.

Es uzmanīgi viņos klausos, —
Cik skumju pilns ir katrs vārds,
Kā vīns, kas atmirdz divos kausos
Uz bēru galda tumši sārts.

Kas noticis? Vai pāri laidies
Man būtu ļaunais elles gars,
Un tagad karsti jālūdz, lai Dievs
Man atspīd dvēselē kā stars.

Es nezinu. Bet tumst kad vakars —
Es nespēju nekur vairs stāt —
Man zūd ar visu sākto sakars
Un kāda balss sāk tumši māt.

Un pēkšņi piecēlies es eju,
Kā noziedznieks, no varas ņemts,
Starp simtām uzmeklēt to seju,
Kas teica, ka tai nava lemts.

Es izstaigāju ielu ielas,
Un visu manas ausis dzird,
Vai tā ir netikle, kas lielās
Ar savu miesu, kuŗa vird.

Jeb kavaliers, pie rokas turot,
Kas savai dāmai kaisli melš
Par mīlu, daiļas ainas buŗot,
Līdz kādās durvīs zūd to ceļš.

Es izsekoju visiem pāriem
Un gājējiem, ko vakars šis
Uz bulvāriem un trotuāriem
Ir nezin kādēļ izdzinis.

Es kāpju tramvajā un braucu,
Kas prom uz ārpilsētu ved,
Tur šaurās ielās steidzīgs traucu,
Nakts tumsa gājējus kur bed.

Caur vārtiem iezogos es sētās
Un meklēju, vai nava kāds,
Ko spraugās logu apmirdzētās
Dziļš sāpju mulsums smagi māt.

Tad atpakaļ drīz traucos manīgs
Uz vietu to, kur tovakar,
No kādas mutes plūstot, skanīgs
«Nav lemts» kā toreiz dzirdi skaŗ.

Tur atkal staigāju es ilgi
Starp ļaudīm, kuŗi nāk un iet
Pa krēslu, kuŗa blāvo zilgi
Pret logiem, aizvērti kas ciet.

Bet nestopu nekur neviena,
Kas atkārtotu skumji vēl
Tos vārdus, kuŗu dēļ man diena
Un vakars dziļās mokās kvēl.

Kad ielās izklīst ļaužu murdums
Un elektriskās spuldzes dziest,
Pār mani krīt smags, pelēks gurdums
Un gaitu sāk uz mājām griezt,

Kur gultā kritis dzīvi tirdu,
Kā nāvīgs zieds, kas rūgti tvan,

Un visu laiku sāpēs dzirdu,
Ka skaļš «nav lemts» man pretim skan.

V

*Atplaukt kā pumpuram, saulē kas veļas,
Bezgalīgs prieks ir un patika man.*

Dzīvības prieks

Ritumā straujā, kas mūžības sfairās
Negaisu dārdos un viesuļos skan —
Atplaukt kā pumpuram, saulē kas veņas,
Bezgalīgs prieks ir un patika man!

Dziedu es dzīvības spēcīgai šalkai,
Nemierā dziļā kas cilvēku rauj,
Miesas ļauj dedzināt kaislību alkai,
Garu kā bultu pret debesīm šauj.

Sauli no rīta kad atsedz man tāle,
Miglā un vēsumā zila kas kūp,
Iemirdzas koki un atzaļo zāle —
Nespēks kā cietoksnis, ložu laužts, drūp.

Dzirdu es zemē zem saknēm un strautiem
Dunoņu strauju, kas šalko un skan,
Ziediem, no izkapšu asmeņiem pļautiem,
Smarža ka izgaro salda un tvan.

Dzīvību redzu ik locekļi kustam,
Elpā kas dvašo un skatienā zib,
Atvērties mirklim reiz brīnišķi justam
Ķermens kā noreibis vēlas un grib.

Meteors zibot caur nakti kad šaujās,
Atmirdzot ezeru ūdeņos zvīļš,
Asinis dzīslās sirds izdzenā straujās —
Dzīvības solis šķiet divkārsi mīļš.

Noliecos priecīgs zem šalcošiem kokiem,
Avots iz zemes kur čalodams verd,
Varvīksne zilgani krāsotiem lokiem
Bieži kur ieliecas ūdeni dzert.

Lūpas kad spogulī vizošā sveņas,
Krūtīs sirds līksma un priecīga skan —
Atplaukt kā pumpuram, saulē kas veņas,
Bezgalīgs prieks ir un patika man!

Dzejnieks

Par visu dzejniekam lai rakstīt sokas
Un visu attēlot, kas jauns vai jauks
Ir viņa sajūtās. Vai ne tā, draugs?
(Tā šoreiz uzdrīkstos es nosaukt to, kas

Šo lasīs sonetu.) Jo dziļās mokās
Tiek glabāts dvēselē kā burvīgs augs,
Ko tumšos dziļumos slēpj ezertrauks,
Tam ikviens dzejolis simts ritmu rokās.

Un tad, kad klāt ir laiks un formas jaukums
Kā gatavs auglis top, ko lejup kaņ
Zars, liekts no smaguma — tveņ pēkšņi traukums

Tad savāds dzejnieku. Ap acīm star
Tam sapņains mirdzums kā rīta plaukums,
Un sevī glabāto viņš izteikt var.

Pavasari

1.

Draugs mīlais, no saulainām salām —
Kā vari skumjas vēl krāt —
Ar ziediem un priecīgām čalam
Ir atkal pavasars klāt.

Viņš teic, — nekas nava nīcis,
Ko klāja ledus un sniegs —
Lūk, zaļš jau upes līcis,
Prom ziema, tā bija tik miegs.

Ir nāvei niecīga vara:
Viss, ko tā spējīga veikt —
Raut rudenī lapu no zara,
Lai pumpurs sauli var sveikt.

Draugs, tādēļ no saulainam salām,
Kad atkal pavasars klāt,
Ej, dziedī ar lakstūgalām
Un tumšās skumjas beidz krāt.

2.

Nesaprotu, kā tu vari
Tagad sērot, draugs,
Šalcot plaukst kad koku zari,
Zaļo pļava, lauks.

Debesīs kā baltas rozes
Padebeši iet,
Tvīkdami no saules gozes,
Kad tā sārti riet.

Odu bari griežas valsī,
Aizdūc vabole,
Ikviens putns paceļ balsi,
Priečīgs stabulē.

Katra pulje sīciņšīkā
Pretim gaismai zib,
Noreibusi laimes tvīkā —
Atplaukt, ziedēt grib.

Ir kā puķe krūtīs arī
Sirds, kas tumši tvīkst,
Gaidot savu pavasari,
Kad tā ziedēt drīkst.

Tāpēc ļauj jel sirdij ziedēt,
Kad zied pļava, lauks.
Nesāc viņu skumjām biedēt,
Nesēro, mans draugs.

Līgo

Lai jāņzāļu vieglais un vijīgais zīds
Nu vītnēs un vainagos vijas,
Skaļš nozied šis vakars un atblāzmo rīts
Saldi reibstošās melōdijās.

No pakalniem tāliem, lūk, ugunis plīv,
Un aicina rotaļās skaļās.
Nu visiem mums dziedāt un dejot ir brīv
Un līgot ielejās zaļās.

Plaukst šonakt reiz papardes brīnišķais zieds,
Ak, meklēt to, meklēt lai ejam!
Pirms pienāk ass mūža vakara riets —
Dziest dienas spīdums uz sejām.

Lai katram zaļš vainags ir šovakar vīts,
Un sirds pilna prieka un līksmes,
Līdz jāņzāļu vieglais un vijīgais zīds
Vīst rītā no saulstaru tvīksmes!

Aicinājums

Brāzies pār namiem, kas mierīgi sūb,
Saules un dzīvības priecīgais vilni,
Vaļā rauj logus, kas putekļu pilni,
Dzīve aiz kuŗiem kā cietumā drūp.

Ļaudis, kas krēslā tur ēpainā cieš,
Dzeltot kā rudenī lapas pie kokiem,
Aicini laukā starp mākoņu lokiem,
Saule kur gaismu un dzīvību šķiež.

Asinis kūtri ja dzīslās tiem rit,
Tāpat kā smacīgo mājokļu tīnās,
Pārveido vētras un pasaules cīņās
Straujas kā liesmas, kas dzirksteles sit.

Dranas un ģērbus, kas locekļus žņaudz,
Saplosi, atsedzot augumu daiļu,
Nesajūt kaunu neviens lai un baiļu,
Uzņemot iespaidus, dzīvot kas sauc.

Smaržas, ko izgaro plaukstot ik augs
Klajumos, tērcēs un dedziedās brūnās,
Miesu lai kailās un atvērtās šūnās,
Ieplūst to arōms salds, dzīvinošs jauks.

Spēks lai un skaistums, un dzīvības prieks
Atmirdz ik sejā un kustībā maigā —
Zobens un līlija brīnišķā zaigā
Zvīlo pār zemi kā tālumos sniegs.

Brāzties pār namiem, ak, mierīgiem steidz,
Saules un dzīvības priecīgais vilni —

Spēka un drosmes, un daiļuma pilni
Ļaudis lai plašumu vareno sveic.

Vasaras smaržas

Vasaras brīnišķās smaržas
Skaujas man apkārt, kad sēdu
Dārzā zem šalcošiem kokiem,
Pilni kas vējainu vēdu.

Vasaras brīnišķās smaržas
Viegli pūš ziedi un zāles
Saldi un medainiem kātiem
Šurpu no tuves un tāles.

Jūtu, ka plaukstu un veļos
Ziedam saldsmaržainam līdzīgs —
Izgaist viss drūmais un smagais,
Viss, kamdēļ biju tik līdzīgs.

Paceļos, lidoju, laižos
Prieka pilns liega un līksmes
Līdz ar vasaras smaržām,
Gaisos kas mirgo no tvīksmes.

Šī vasara

Šī vasara brīnišķi jauka,
Kas rudenī dzeltošā ierit,
Cik laipni un mīlīgi laukā
Tā skūpstā vēl acis un pieri.

Cik vārpu daudz briestošās druvās —
Tās smagas un gurdenas lokās
Un gaida, no mājas šurp tuvās,
Kad plāvējs nāks izkapti rokās.

Dus šķūņi pa uzkalniem plāvās
Un sapņo zem zilgas tāles —
Tie sienās zaļšūnotās savās
Slēpj ziedus un smaržīgas zāles.

Cik saules un spēka daudz sakrāts,
Ko deva šī vēlīgā viešņa,
Priekš ziemas, kas puteņos atkrāc
Un stājas pie istabas sliekšņa.

Rīgā

Šodien iebraucu es Rīgā
Birzes atstājot, kur pretim
Mierā dziļi svētsvinīgā
Rudens nāk pa kokiem reti.

Dārzos, kur pamazām zogas
Krāsu brīnišķīgais zaigums,
Atmirdz āboli un ogas,
Kur reiz vērās ziedu maigums.

Šodien iebraucu es Rīgā
Noskumis un nobēdājies,
Zinot, kņadā nemierīgā
Laiks, kas jāvada, ka stājies.

Bet kad, ejot kā uz kapu,
Raiņa bulvārī no kļavas
Nometa vējš sārtu lapu,
Nometu es bēdas savas.

Aizmirsās man ielas kņada,
Tramvajtroksnis ass un dzēlīgs —
Likās, rudens mani vada
Sārtās birzēs maigs un vēlīgs.

Brīnišķīgā ritmā

Ritmā brīnišķīgā
Cauri pasaulei
Gaitā nekļūdīgā
Laiks un liktens skrej.

Nekas nestāv dīkā,
Nekas nespēj zust —

Ritmā brīnišķīgā
Visa dzīve kust.

Sniega pārslas griežas
Klusās alejās,
Ūdens kopā viešas —
Straumēs salejas.

Spēka varenīgā
Reibs un samulsis,
Kaistot brīnišķīgā
Ritmā, riņķo viss.

Dienu troksnī sīkā
Ja kāds mulsināts —
Ritmā brīnišķīgā
Plaukst tam sirds un prāts.

Ķermens vingrs un spēcīgs
Daiļā ritmā tiek.
Viss, kas vājš un grēcīgs,
Izgaist, zūd un siek.

Ritmā brīnišķīgā
Viegli šūpoties,
Viņa saldā tvīkā
Liktens, Laiks un Dievs.

Plašā klajumā

Klajumā plašā un saulainā eju,
Diena pret vakaru tvīkstot kad brien,
Apkārt kā atšķirta burvīgu dzeju
Grāmata, klāt sev kas nevaldot sien.

Atlaidies ēnā zem kokiem es lasu —
Rindas kā klajums šis vētrainais skan,
Cauri kad birzēm ar sudraba rasu
Vakars tuvs viegli un jūtami tvan.

Dvēseles nemiers, kas vijīgā, smalkā
Pantā dziļš ietērpies čalo un vird,
Liekas, ka apšu zeltmirdzošā šalkā
Slēptu to mūžīgi trokšņojot dzird.

Stipros un spēcīgos ozolu stumbros,
Nespēj ko vētras un negaisi lauzt,
Zaļo tās ilgas, kas pasaules dumbros,
Spītējot tumsai un glēvumam, aust.

Slāpēs pēc plašuma, saules un tāles
Sniedzas iz ēnas un krēslas ik zars;
Priečīgi vējā zuz ziedi un zāles,
Pāršķeļ kad mākoņus saulains, silts stars.

Mūžīgi projām rit dzejiskais ritums
Gaismas un prieka un dzīvības pilns,
Šalkdams kā apslēpts straujš ūdeņu kritums,
Strautā ko izskaloj's nemierīgs vilns.

Pieceļos gurdens, kad vakars caur kokiem
Tuvu jau nemanot pienācis šķiet,
Tālē starp zeltotiem mākoņu lokiem
Saulē, kā ugunīs degdama, riet.

Jūta, ka mūžīga dzeja ir daba,
Brīvība, plašums tur — vaļa un prieks,
Daiļumu mirdzošu sevī kas glabā,
Pārspīdot dzīvi kā kalngalu sniegs.

Dvēselē savā kā grāmatā lasu
Dzeju, kas burbuļo, čalo un sien,
Vakars kad zilgans ar sudraba rasu
Šurpu caur birzēm un klajumiem brien.

Meža

Klausos, ka apkārt man varens šalc mežs,
Pumpuru pārpilns kas smagu un brūnu,
Plaukšanas mokās uz pelēko sūnu
Kaisīdams mizu, ko skrejot plēš vējš.

Atplaukstu spēcīgs kā ziedu pilns zars
Kuplam un debesīs liekdamies kokam,
Cauri caur negaisiem, vētrām un mokām,
Vakaru vēsta kad sapņodams stars,

Atvizot šurpu no tāluma zvīļš,
Zvaigžņu un planētu putekļos degdams

Nemieru, sāpes un uguni segdams,
Pārņem miers mani dziļš, svinīgs un mīļš.

Puķes

Snauž zemes dziļumos kāds liels un teiksmains spēks,
Uz brīdi iemidzis no ļaužu remdenuma,
Pilns dziļa daiļuma un krāsu burvīguma,
Kas drīzi mosties sāks un spožs kā saule lēks.

Es dzirdu troksni jau, kad dziļumi reiz sēks —
Iz krastiem jūras kāps no traka brāzmojuma
Un kalnus salauzīs. No baigā apvērsuma
Tad dzīsīs remdenums — to zeme sevī slēgs.

Un visam bijušam un vecam drupās drūpot,
Pār zemi jaunais spēks simts daiļās krāsās dīgs,
Un celsies cilvēks jauns, kas zilai miglai kūpot

Pēc puķēm lūkosies un viņu valgmes tvīks,
Lai ļautu dvēselei kā dūjai smaržās šūpot
Pa dārziem mirdzošiem, kas ziedu smagi liks.

Ritums

Ir spēks kāds varenīgs, kas laikiem cauri
Steidz valdonīgs un drošs. To iekaņot
Nav spējis cilvēks vēl, kas valdīt prot,
Lai kādi uzvaras tam vīti lauri.

Šo spēku jūras jūt un vēju auri,
Viņš katrā kustībā sev ritmu rod,
Un zīmi noteiktu kad dabai dod —
Sāk pēkšņi nodzeltēt jeb atzelt mauri.

Spēks — ritums varenais, ko atmirdz šķēpi,
Kas nāves stingumā un trokšņos vird,
Zem zemes trūdās mīt un saules klēpi

Pār tumšām tālēm met — ko skanot dzird
Pat noslēpumā, kuŗu sirdī slēpi
Un mūžam gribēji no visa šķirt.

Es

No iespaidiem es protu atkrafīties,
Kas mani grib pie vienmuļības siet —
Gars traucas dzīvē plaši vaļā tīties.

Un esmu es kā koks, kas zarus sliet
Steidz pretim visām debess pusēm vējos,
Kas šalkdami caur lapām nebeidz skriet.

Tā dienu trokšņos nejaušos un spējos,
Kas katru mirkli mēdz ko jaunu dot,
Es ritu, čaloju un atveldzējos.

Un katrai lietai acis uzmetot,
Es jūtu, ka tā tura mani gūstā
Un skats pie viņas kaut ko daiļu rod —

Lai upe ledos mirdz vai strauji plūst tā,
Lai puķe zied jeb asmens ķeŗ to spožs
Un saules tveicē žūstot sausa kļūst tā.

Es alkstu daļuma, kas paliekošs
Šalc visos veidos cauri laika čalām,
Un visam pretim veŗos brīvs un drošs.

Man dzīve šķiet kā biķeris līdz malām,
Kas pilns ar valgmi apbuŗošu liets,
Mirdz apēnots no tālām zvaigžņu salām,

Pie kuŗa nedzēšamām slāpēm siets
Es noreibstu no iespaidiem un sapņiem,
Kā tikko izplaucis un spēcīgs zieds,

Ko bezgalīgais plašums skanot apņem.

VI

*Vārgs un niecīgs dzīvot cēlos,
Alku tumšu pilns un ilgu —
Meklēt, pētīt, mīlēt, saprast,
Kas man apkārt, manī pašā.*

Dievišķīgā elpa

Dzidrā, dievišķīgā elpa,
Silti apskalo tu zemi,
Plūstot šurp no gaišām tālēm,
Zilās, dziļās debess jūras,
Plaukst kur saule, vizmo zvaigznes,
Aizpeld baltas mākoņlaivas.

Skaidrā, dievišķīgā elpa,
Tavam plūdumam nav gala,
Nav ne robežu, ne ceļa,
Kur tu atnāc, ej un paliec,
Nesot rožu saldo dvesmu,
Trūdu dvašu nāvējošo.

Maigā, dievišķīgā elpa,
Tavā plūsmā acis vēru, —
Vārgs un niecīgs dzīvot cēlos,
Alku tumšu pilns un ilgu —
Meklēt, pētīt, mīlēt, saprast,
Kas man apkārt, manī pašā.

Gaišā, dievišķīgā elpa,
Acis aizvēršu reiz, zuzot
Pāri tavai liegai tvīkai.
Aizšalks sapņi, ilgas, alkas
Prom pret zilo debess jūru —
Trūdi paliks zemes tumsā.

Jautājumi

1.

Kur sākas ceļš, kur beidzas —
Draugs, kas to pateikt var.
Balts padebess, lūk, steidzas,
Līdz egļu galus skar.

Balts padebess, lūk, steidzas —
Vai viņš aiz eglēm stāj?
Draugs, vai tavs ceļš tur beidzas,
Kur kapa tumsa māj?

2.

Lūk, puķe lapot steidzas
Uz kapa smilšaina,
Vai sapņi, ilgas beidzas
Zem zieda plaukstoša?

Jeb padebess balts aiznes
Tos tālē mirdzēdams,
Kur naktī staro zvaigznes
Un gaišs deg debess nams?

Grūta nakts

Šo gaŗo saules dziesu —
Uz gultas kā krauklis nakts sēd
Un manu sāpošo miesu
Ar nagiem plosa un ēd.

Es atveŗu acis — patiesi —
Melns spārnu gals pāri man trīs.
Es gaidu rītu kā viesi,
Kas jauno kraukli prom dzīs.

Un zilganās mākoņu krokas
Aiz loga kad nosarkst kā zīds,
Es bijīgi salieku rokas —
Rīts! Gaišais, dievišķais rīts!

Bālais tornis

Pret gaišo saules zaigu,
Lūk, baltais tornis kāp —
Uz turieni cel vaigu,
Ja krūtīs sirds tev sāp.

No zemes dvašo bēdas,
To miglas smagums skauj.
Tik saules staru vēdas
Tai ziedos atplaukt ļauj.

Pret debess gaišo zaigu,
Lūk, baltais tornis kāp, —
Uz turieni cel vaigu,
Draugs, krūtīs sirds ja sāp.

Lūgšana

Tēvs, ātri steidz dienas,
Un mūžs kā puķe
Zied pagrabā drēgnā
Bez saules glāsta
Ēnā un krēslā.

Sūt' sauli, ak Tētīt,
Un baltu gaismu
Un rasu, kas veldzē
Gurstošo sirdi
Ēnā un krēslā.

Dod dziesmu, ak Tētīt,
Skaidru un tīru,
Kas dvēseli celtu
Augšup pret zvaigznēm —
No ēnas un krēslas.

Veltījumi

1.

Bērn, centies dzīves ceļu
Tu noiet klusumā,
Tik skaidri tīrs kā debess
Ir zvaigžņu mirdzumā.

Tad staros tavas acis
Vēl mūža vakarā
Tik mirdzošas kā zvaigznes
Ir debess augstumā.

2.

Kā ūdens roze esi,
Kas ziedā savienot
Visbaigo dzelmes tumsu
Ar debess gaismu prot.

Tad tavas sāpes atplauks
Par prieku mirdzošu,
Kā augs no tumšās dzelmes
Par ziedu brīnišķu.

Vēlējumi

1.

Lai tava dvēsele tik saulei veŗas
Un gaismu atstaro kā rītos logs,
Lai jautrs un trokšņojošs pār tevi sveŗas
Ziedpilnais dzīvības un dailes koks;

Šalc upes, ezeri, un zilās segās
Caur tumsu zvīlodams gaiss debess brūk,
Stīdz mēness vizmojums, un zvaigznes degas,
Un nakts un negaiss skaļš ar vētru jūk.

Lai tavā dvēselē tvan zemes sāpes,
Caur kuŗām slepeni skan debess prieks
Un pretim mūŗībai ved gaišas kāpes,
Kur gaida skumjais nāves miegs.

2.

Līnijas tavas ir zibeņiem līdzīgas,
Velc viņas dzīves šai tumšajā fonā.
Domas lai klaidējas naksnīgi īdzīgas,
Augšup stīdz dzidrā un saulainā zōnā.

Vētraina nemiera, plašumā nesoša,
Sen jau, ak sen tās ir krājušās pilnas.
Ko gan spēj mierināt dzīve šī esošā —
Ilgas klieudz krūtīs kā slāpstošas dzilnas.

Līdzi tām traucies caur tukšumu drausmīgo,
Trūdu kur mironīgs sastingums apņem,
Skaidrību pretim kur dievišķi jausmīgo
Uzaustam jūti starp cīņām un sapņiem.

3.

Dienu gaita
Tev ikbrīd
Viegli raita
Prom lai slīd.

Sirds lai silti
Pat tad jūt,
Dzīves tilti
Sāk kad grūt.

Prieka medu
Vajag spēt
Skumju ledū
Uzmeklēt.

Nodreb kļava —
Vakars tumst.
Tāpēc nava
Jānoskumst.

Nakts nav ilga —
Projām ies,
Debess zilga
Sārtosies.

Ausīs gaisma,
Saule lēks,
Zudīs baisma —
Atnāks spēks.

Smaids lai sejā
Katra brīd,
It kā dejā
Gaiši spīd.

Smaidot — dzirdi —
Izzūd viss,
Tumšs kas sirdī
Iekļuvis.

Mazā Dzintara rudens dziesmiņas

1.

Teic, mammiņ, kā tas nākas —
Es nesaprotu to,
Ka lapas savādākas
Dārzs ārā nokrāso.

Nu būs jau diena piektā,
Kad top tas dzeltenāks.
Ak, kas gan viņam tiek tā —
Viņš zaļš bij trokšņaināks.

2.

Mums šodien, laukā skrejot
Ar mazo Maijiņu,
Ap galvām sāka dejot
Daudz raibu tauriņu.

Bet kad tos noņēmušies
Mēs bijām sagūstīt,
Kāds joks! tie pārvērtušies
Par lapām bij, kas krīt.

3.

Ak, mammiņ, kamdēļ koki
Gan lapas lejup met?
Man liekas, nav vairs joki,
Ko sāku paredzēt:

Būs laikam klāt jau rudens,
Tukšs, drūms un bēdīgs ārs.
Bet Rīgā draugs mans, Students,
Un skola — bērnu dārzs.

Mazās Jautrītes vakara dziesmiņas

1.

Zilos acu traukos
Miega ūdeņus

Nakts lej bērnam jaukos,
Lai viņš saldi dus.

Skaties, lūk, aiz loga
Satumsis jau ārs —
Nesaredz vairs žoga,
Aizmidzis guļ dārzs.

Tikai zvaigznes degas
Un pie debess plīv.
Vējš zem lapu segas —
Viņam pūst nav brīv.

Arī bērnam gultā
Nu ir jāapklust.
Mierā, rau, pat bulta —
Negrib gaisos zust.

Zilos acu traukos
Lēni lejas miegs.
Rītā gaišos laukos
Atkal skriet būs prieks.

2.

Ar zvaigznēm piebirst debess telpa,
Beidz dārzā putni čivināt.
Tik mīlīga kā rožu elpa
Ir klusā vakarstunda klāt.

Tā bērnam gurdos acu traukos
Lej miega maigos ūdeņus
Un aiznes gaišos mēnesslaukos,
Kur stāsta sapņus brīnišķus.

Putenis

Pār Vidzemi, griezdams kā veļus,
Traks putenis šovakar iet,
Viņš aizvelk laukus un ceļus,
Un upes, un ezerus ciet.

Caur ataugu lokanām smailēm
Kā saniknots nezvērs viņš skrien.

Bez mulsuma kāda un bailēm
Pār purviem un dumbrājiem brien.

Zūd apkārtne zibošā sniegā,
Kas griežas, krīt, ceļas un brūk,
Kā laizdamies naktī un miegā,
Bet drīz atkal mostas un jūk.

Aug tīrumos kupeņu gubas,
Pār kuŗām līdz apvārsnim — vej —
Pilns reibuma traka un skubas
Balts viesulis griežas un dej.

— — — — —
Ak, Dievs, ja Tev lūgšanas tuvas —
Kā putenis šovakar iet
Pār Vidzemi, vasarā druvas
Tik kuplas lai viļņo un zied.

Nakts tumsā

Kāds savāds prieks ir būt nakts tumsā zilā
Uz lauka vientuļa, kad ieapaļš
Slīd tālē mēnesis aiz eglēm silā,
Kas gaismā spocīgā blāv spilgti zaļš.

Šķiet — bija pagātni uz mūžu sedzis
Ass, skrejošs, putekļains un mainīgs laiks.
Nu uguns viņa top, kas tikko dedzis,
Kur kvēl zem pelniem gaiss vēl ogles zaigs.

Ir kopā savijies ar tagadējām
Sirds dziņām senais prieks un uzburt prot
Man dvēslē mirdzumu no dzīves sejām,
Skats meklējošais ko vairs neatrod.

Un jūtos ieguvis es sājpu alkās
To spēku vareno, kas mani var
Uz priekšu droši nest, kur laika šalkās
Man pretim mērķis gaišs un noteikts star.

Krēslā

Kur, skumjā dvēsele, tu traucies vēl,
Kad debess tālumos tumst dienas spoguls,
Kad tevī trauksme šī reiz beidzot noguls
Un nemiers tvanīgais, kas deg un kvēl.

Ak, kas lai pateic to. Kas zin. Man šķiet,
Ka mūžam jātraucas mums dzīves dumsā —
Mēs zvaigznes, kuņas steidz nakts baigā tumsā
Pret rīta ausumu un gaismu iet.

Nemierīgās virsotnes

Ir rimis plašais klajs pēc dienas skaļās.
Sāk vakarot — jau reta zvaigzne spīd,
Un smaržās pļavas tvan un birzes zaļās.

Lūk, ceļas mēness sārts un lēni slīd
Caur mākoņiem, tos spoguļodams strautā,
Kas ūdeņus uz leju steidzas dzīt.

Ir iestājusies nakts no sapņiem skauta.
Dziļš vēsmo miers, tik kaut kas neapklust
Un šalc un čalo balsī neatļautā. —

Tās augstās virsotnes, kas mūžam kust,
Kas vētrainas pēc gaismas alkst un tiecas,
Grib saules dzīvinošo kvēli just

Un visu nakti viņai pretim liecas.

Dzeja

Kad dzīves biķeris top kādreiz sauss un žūst
No dienu vienkrāsas un kņadas tukši sīkas —
Pie dzejas brīnišķas kā veldzēties tad tīkas,
Kas rindās vijīgās kā dziļa straume plūst.

Šķiet: atkal pavasars, kad upes ledus lūst,
Un saule debesīs kāpj viegli rotaļīgās,

Kur blāzmo mākoņi un dejas nebēdīgas
Arvienu gaišāki un mirdzošāki kļūst.

Lūk, atplaucis jau zieds! Pie viņa priecīgs kļaujos —
Tā smarža burvīgā ap mani saldi tvan.
Un spēkā varenā kā logs es vaļā raujos,

Lai sevī uzņemtu to, dievišķīgs kas skan
Par visu spēcīgāk sirds asins strautos straujos
Un lielo Daiļumu sveikt bijīgi liek man.

Dvēseles gaisma

Tveŗ mani daudzreiz savādīga baisma
Par tevi domājot un prātu māc —
Vai tavā dvēselē vēl atspīd gaisma,

Kur spoguļojies tu kā dzelmē stāds.
Jau vakars liesmās deg pie debess malas,
Drīz naktstumsā prom vedinās mūs kāds,

Kur straumēs viltīgās tik daudzi nerod salas
Un kuŗiem atgriešanās nebūs vairs
Pie gaišiem ūdeņiem, kur viļņu čalās

Un ziedu mirdzumā mūŗs aizpeld kairs.
Tik skaidra dvēsele ja saulei veŗas,
Starp krācēm paslēptām rod ceļu airs,

Uz salām nerastām ved gaiŗas ceras,
Kur puŗei līdzīgi grib ziedēt gars.
Un liktens kļūmīgi ja pretim sveŗas,

To katreiz dvēseles gaiŗs pārspīd stars.

Kāda seja

Šī seja savādā! Skats viņu redz
Ik dienas atmirdzam starp citām sejām,
Kā pantu brīniŗķu no daudzām dzejām,
Kam vārdu skanīgums ir daiŗš un rets.

Ap acīm valgums tumši violets
Kā mēness satvīkums pār klusām lejām.
Kad citus smaidot redz vai saldi smejam,
Tad skumju krēslojums to savāds sedz.

Šai skaļā pilsētā, kur novakaros
Starp namiem saules stars kā akā krīt,
Kad atnāk nakts, man tumsas mirkļos gaŗos

Māj seja savāda un gaiši spīd
Gan viegli sapņainos, gan skumjtos staros,
Un miers, un atspīrgums man sirdī slīd.

Laika elpa

Šis laika pludojums, kas mūžam lejas
Kā vienmēr ūdens pilns un skrejošs strauts,
Te rudens vītuma, te ziedu skauts,
Pilns daiļa rituma un skaistas dzejas.

Nekas tur neizzūd, bet mirdz un smejas
Zieds pirkstos nodzeltošs, kas sen jau rauts,
Un dziļā klusumā ir skatīt ļauts
Reiz dzīvē redzētas un mīļas sejas.

Lūk, atkal šurp no senām dienām lēnām,
Es jūtu — ienācis ir ciemā viens
Pie manis istabā, kas tinas ēnām.

Šalc sejā sakarsis, karsts elpojiens,
Un smarža līst no cirtām iedzeltenām,
Kas skumji reibina kā vīstošs siens.

VII

*Šis kauss ir neizsīkstošs, to nevar izdzert sausu —
Tur tautas asaras un atdzimšana šķiet.*

Valsts svētkos.

Tiem gadiem, kuņi smeldz vēl sājpu rētās
Un dzīvi atmiņā ir visiem mums,
Lai izskan šodiena kā izpirkums
Valsts ciemos, pilsētās un lauku sētās;

Brīvs raujas debesīs kad apmirdzētās —
Dārgs cīņu asiņaino ieguvums —
Šis karogs baltsarkans. Kā veltījums
Par to, ko slēpām mēs sirdsdomās svētās

Daudz gadu simteņus, kad dziļās sājpēs
Šausts, smiets un nicināts bij tautas vaigs,
Caur tumsu izstarodams gaismas slājēs ...

Nu vaļā priekškaru ir rāvis laiks
Tām tempļa durvīm, gaisss kur augstās kāpēs
Mirdz saules, brīvības un spēka zaigs.

Bermonta kauju dienu piemiņai

Kāj augstāk, augstāk kāp un varens tautā ej,
Tu nelaužamais spēks, kas dienās baigi drausmās
Pilns drosmes šūpojies un liki saldās jausmās
Kā ziedam atvērties un plaukt ik dvēselei.

Klau, nikni ložmetējs aiz Daugavas kā rej,
Un melna tinas nakts visdziļās tumsas šausmās,
Caur kuņu mirdzēdams prom blāvo rītu ausmās
Vien spēks šis varens un drošais aši skrej.

To spēku atminiet šais dienās, kuņās sāk
Jau dvēslē nogulties šo tumšo dienu plaukums
Un jūtu straumes līt caur sirdi mierīgāk.

Gaišs mūžos atblāzmo lai lepno cīņu jaukums,
No kuņām atpakaļ vairs daudzi nepārnāk,
Bet pretim uzvarai kur ved mūs vienots traukums.

Igaunijai

Ap tevi sapņodams zils mežu valnis sējies,
Kur pļavas ziedošās un lauki, druvas zeļ.
Kā lentes mirdzošas tur upes viļņus veļ,
Kur klusos vakaros tu daiļa spogulējies.

Pār taviem ciematiem un mājām izaurejies
Ir kaŗa troksnis baigs — bet šķēps, ko tauta ceļ,
Ir drošs un nesaudzīgs, tas ienaidnieku šķeļ,
Lai brīvi karogs pland tavs, augstu gaisos slējies.

Mūs viena pagātne ar tevi kopā saista:
Rūgts sāpju biķeris mums bija tukšot dots,
Nu projām moku nakts — uz mūžību lai gaist tā,

Šis murgu sapnis gaisis — izsapņots.
Lai diena mirdzoša pār tevi plešas skaista
Un varens laižas laiks, ar slavu vainagots.

Krišjāņa Barona bērū dienā

Jau dienas liesmojums sāk izbalēt un zust,
Un klusums iestājas dziļš krēslainajā lejā,
Ne putna sadzirdams vairs spārns kāds gurdā skrejā,
Ne vējā koka zars kāds nemierīgi kust.

Viss mierā svinīgā un dziļā stājies klust
Un domīgs tālumā prom raugās bezgalējā.
Tumšs skumju samulsums kaut paslēpies ir sejā —
Vistuvāk mūžības nu gribas elpu just...

Lai šodien atminam mēs tālo rītu ausu,
Kad baltais Krīvu Krīvs uz dusu gurdens iet,
Un dzeŗam priecīgi to brīnišķīgo kausu,

Kur tautas dvēseli viņš paguvis ir liet.
Šis kauss ir nesīkstošs, to nevar izdzert sausu —
Tur tautas asaras un atdzimšana šķiet.

Pie Jāņa Ezeriņa kapa

Krēslu iezilganu riešam
Dienu redz jau klusā klajā.
Jāni Ezeriņ, vai tiešām
Jāšķiņas mumis mirklī šajā.

Ak, cik sāpīgi bezgala
Saprast, ka vairs Tevis nava,
Un nekad vairs lakstīgala
Neskanēs Tev ziedu gravā.

Šūpo Aiviekste caur klāņiem
Savus melno viļņu galus,
Cauri ziliem miglas slāņiem
Neredzēt Tev viņas palus.

Praulienā pret silu slējies
Pelēks namiņš Tevi vēro —
Viņš ar Tevi sadraudzējies
Un pēc Tevis vienmēr sēro.

Gaida savu dziesminieku,
Lai tas klusās sienās nāktu,
Un par Piču Kublenieku
Stāstus brīniskīgus sāktu.

Nezin viņš, ka savas acis
Tu uz mūžu cieti vēris,
Un pār tevi kapa racis
Smagu smilšu kalnu bēris.

Cik nesen vēl satikāties —
Roka silst no Taviem spiediem.
Nu uz mūžu atvadāties
Ar šiem baltiem rožu ziediem.

Dusi saldi! Zvaigžņu glāsti
Tevim pāri degs un plīvos,
Tavi nemirstīgie stāsti
Mūžam tautas vidū dzīvos.

Dr. med. A. Bormanei

Doktor, pār mežiem skrien pīles —
Pavasars atkal ir klāt.
Satrauktās ūdeņu dzīles
Nebeidz vēl bangot un stāt.

Darbam viss priecīgam mostas,
Sējai drīz gatavs būs lauks.
Ražu vai bagātu dos tas,
Rudens kad sārtosies jauks?

Varbūt, ka reizēm gurs rokas,
Īgnums sirds traukā līs svēts,
Redzot vēl nedīgstam to, kas
Ticībā drošā ir sēts.

Tomēr, kad debesīs augstās
Pīles pret ziemeļiem skrien,
Doktor, lai gaudi Jums plaukstās
Gatavi sējai arvien.

Ziemas svētkos

1.

Šais svētkos svinīgos ar gaišu smaidu
Redz katru nācēju, kas pretim steidz —
Ko ilgojos lai es un ko lai gaidu,
Ko lūpas manējās lai skumjās sveic?

Es klausos tālumos, kur viegli vieglēm
No mežiem sniegainiem un tumšiem šurp
Caur krēslu līgo zvans pār sirmām eglēm,
Kas manī aicina pie sevis turp.

Es klusi noliecos pār zaļām skujām,
Kas smaržās sveķainās un saldās tvan,
Un jausmām brīnišķām un dzidrām ujām
Man sirds kā Dieva nams tām pretim skan.

Un elsās aprautās mīļš top ik nācējs
Un saprotams šis smaids, ko glabā sejs;

Tas dienām zeltainām, ko siržu krācēs
Laiks projām steigdamies ir iezīmēj's.

2.

Šī jausma savādā, — tā neiederas
Vairs dienās parastās, kas bālas tek —
No kurienes gan jūs — jūs gaišās ceras
Un mirdzums brīnišķais, kas logos deg?

Pret ziliem tālumiem šalc ilgas krūtīs,
Prom mākons sniega pilns gar kuņiem slīd,
Kā senāk Betlēmē reiz lopu kūtīs
Lai zvaigznes mirdzums gaišs pār katru spīd.

Ja tumša nakts, dej putenis un negaiss,
Lai sirdī dzidra skan un vēsmo vēsts:
Nav pazaudēts nekas, ko liktens dragāj's,
Vēl mirdzums dievišķais nav zvaigznēs dzēsts.

3.

Atkal smaržo egļu zari,
Torņos zvani līksmi dūc.
Prom pret gaišo pavasari
Ilgodamās ceļas krūts.

Gadu aizskrejošā aukā
Atkal atplaukst senais dēsts,
Betlēmē ko ganiem laukā
Sludināja eņģ'ļu vēsts:

Brīnums liels — ir Kristus dzimis
Nācis mācīt mīlēt, ciest.
Sāpes, ienaidis, nemiers rimis,
Sirds var saldu prieku riest...

Smaržo zaļie egļu zari,
Sveces deg un zvani dūc,
Prom pret gaišo pavasari
Ilgu pilna ceļas krūts.

4.

Cik sīks un niecīgs ir cilvēka mūžs,
Kā puteklīts Mūžības liesmās;

Bet dievišķas vēsmas pāri tam pūš,
Un nošalc sirds priecīgās dziesmās.

Nav nīkstošs nekas, nekas nespēj zust —
Caur gadsimtu miglājiem melniem
Sirds atkal grib vēsti brīnišķo just,
Kas laužas no trūdiem un pelniem.

Cik nostāsts šis laika apdvests un vecs:
Par Kristu tur Betlēmes kūtīs,
Bet viņu atminot svecītes dedz
Un savādas jūtas silst krūtīs.

No augstiem torņiem dun brīnišķā vēsts,
Kūp smaržainie eglītes zari,
Plaukst sirdī atkal zaļš cerību dēsts
Par mūžīgo pavasari.

5.

Tu brīnišķīgā zeme,
Kā glāsts kas sirdi skar,
Uz tevi, Betleheme,
Trauc domas šovakar.

Caur gadu simtiem melniem
Tas viegli gaisus šķeļ,
No tālo laiku pelniem
Sen notikušo ceļ.

Ir Kristus šonakt dzimis,
Pār zemi mirdzums tāds,
Ka šķiet, viss ienaidis rimis
Un cilvēkiem labs prāts.

6.

Varbūt tik sprīdi gariņš,
Kas zin kā atlūzis,
Mazs smaržains egles zariņš
Ir sniegā nokritis.

Es paņemu to rokā —
No kurienes, mans draugs?
Teic, kādā meža lokā
Tu vēries majjā jauks?

Vai tumšā sila vēri
Tu plauki iezaļgans,
Kur izskanēja sēri
Pār tevi vēja zvans?

Jeb dziļa purva vidū
Tu tiki izauklēts,
Kur putni dusēt lido,
Kad nakts un klusums svēts?

Nu Ziemas svētkus svinēt
Pie mums tu nokļuvis,
Ar daudzām sirdīm minēt,
Ka Kristus piedzimis.

Kūp reibi smaržu tvani
No tevis, mazais draugs,
Skan svētku jautrie zvani,
Un mirdzums lejas jauks.

7.

No zvaigžņu putekļiem, kas gaisos lido,
Pār zemi nolaidies ir mirdzums tāds,
Ka, liekas, lidotu gaišs viņu vidū
Ar spārnēm sudrabainiem eņģels kāds.

Un sveču gaišums spožs tam pretim kautri
Caur logiem izstāro un kopā plūst
Ar debess mirdzu šo un zvīļo jautri,
Un krūtīs brīnišķi un viegli kļūst:

Es jūtu liesmojot sirds dailes degli,
Ko nespēs apslāpēt vairs sīkais laiks,
Jo mirdzā pārstaro visgaišo egli
Šis mīlas, skaistuma un gaismas zaigs.

Gadu krustceļos

Gadu šais krustceļos nākotnes priekšā mēs neziņā stāvam,
Ceļi kur izšķīras, mainās un tālē prom miglainā ved.
Mirdzums pat svešādāks izliekas debesu apvāršņos blāvam,
Gadu kā atomu sīku laiks pagātnes straumēs kur bed.

Pārdomās dziļās nu katrs mēdz zīlēt sev klusu un slepu,
Projām kur nesis to steigā spējš dienu ātršalcošais vējš, —
Gājiens vai tālākais dzīves šai telpā, kur tik daudz ir kāpju un trepju,
Atrast liks virsotni, kuŗā viņš nebūs vairs vientuļš un svešs.

Krustceļos šajos gan uzdevums salds mums, bet sarežģīts minot,
Likteņa mīklas kas tumšās gan spējīgs ir atminēt, draugs,
Labāk tad dienas tās ātrās, kas projām peld, dvēselē svinot,
Baudīt kā vīnu, kas kristalla traukos mirdz pretim mums jauks.

Sakrājot sevī priekš pagīrām valgmi, kas nestundās veldzēt
Slāpes visdziļās spēj — gadās, ja kauss kādreiz no rokām pilns brūk
Trokšņainās dzīrēs. Lai nesāk sirds sāpēs un asarās smeldzēt,
Padoms tad draudzīgais, vēlu ko katram es iegaumēt, lūk:

Tāpat kā saule, mums mīļa lai nakts ir vistumšākā drausma,
Rožu vissaldākā smarža un ērkšķu zars dzeloņu pilns,
Mākoņu zilganais tālums, gaišsarkanā rītublāzmas ausma,
Atvaru mierīgums lēns, krāču un bangu trakputojošs vilns.

Kopā lai aitēra vieglums ar zemes jūk putekļu kvēpu,
Skaistums ar spēku lai kustībā katrā un darbā top traukts,—
Efeja daiļa uin vijīga apskauj lai sirdi un šķēpu,
Mīlā un naidā kur medus ar indi ir vienots un jaukts.

Savienot spējīgs kas sevī būs dzīvi šo ātro un dzeju,
Runā ar mums kas ik minūti, steigdamies skaita ko laiks,
Dienas to aizšūpos vieglu kā putnu pār ziedošu leju
Nākotnei pretim, kas mūžības straumēs kā burvīgs mirdz zaigs.

Saturs

Sarkanā sērmukša ^{Lpp.} 3

I

Mežu burvība 5

Uzkalns purvā

Ieva 6

Lazda

Liepa 7

Vītols

Bērzs 8

Egle

Apses 9

Ceriņkrūms

Mežābele 10

Malkas vezums

Rudzu puķe 11

Nakts vijole

Neaizmirste 12

Zemene

Mellene 13

Dzērvene

Vecā klētiņa 14

Pirtiņa

Piedarbs 15

Aka

Bedrū kalniņš 16

Linu mārks

Linu maļšana 17

Gauja

Strauts 18

Dzeguze

Zirgs 19

Penza

II

Ērgeme 21

Ērgemīte

Pentus sils 23

Akmens 24

Mātei 25

Vecā grāmatu lāde

Vējlukturis 26

III

Mīlestības mirdzums 28

Tavas rokas

Lapu kritumā 29

Rudenīgs veltījums 30

Lūgšana

Vakarā **31**
Vasaras vakarā
Vasaras naktī **32**
Vasarai aizejot
Kāds sveiciens **33**
Vai atkal esmu iemīlējis? **34**
Rietā
Veltījums **35**
Negaiss **36**
Kāds vakars **37**
Dzīres
Sniegainā laukā **38**
Brīnišķā roka **39**
Veltījums
Nakts dziesmas
Sirds **40**
Briesmīga nakts **41**
Kafejnīcā **42**
Veltījums
Šķiršanās **43**
Nakts nemiers **44**

IV

Mūžība **46**
Pie krāsns
Rudens vakarā **47**
Lapkritī
Nesapratne
Apnikumā **48**
Sudrabortās straumes **49**
Es atminos
Elegija
Rudens elegija **50**
Vientulīga sala **51**
Skumjš vakars **52**
Puteņainā novakarā
Mirējs **53**
Tramvajnieks
Nav lemts

V

Dzīvības prieks **58**
Dzejnieks **59**
Pavasārī
Līgo **60**
Aicinājums **61**
Vasaras smaržas **62**
Šī vasara
Rīgā **63**
Brīnišķīgā ritmā
Plašā klajumā **64**
Mežā **65**

Puķes **66**
Ritums
Es **67**

VI
Dievišķīgā elpa **69**
Jautājumi
Grūta nakts **70**
Baltais tornis
Lūgšana **71**
Veltījumi
Vēlējumi **72**
Mazā Dzintara rudens dziesmiņas **74**
Mazās Jautrītes vakara dziesmiņas
Putenis **75**
Nakts tumsā **76**
Krēslā **77**
Nemierīgās virsotnes
Dzeja
Dvēseles gaisma **78**
Kāda seja
Laika elpa **79**

VII
Valsts svētkos **81**
Bermonta kauju dienu piemiņai
Igaunijai **82**
Krišjāņa Barona bēru dienā
Pie Jāņa Ezeriņa kapa **83**
Dr. med. A. Bormanei **84**
Ziemas svētkos
Gadu krustceļos **87**